

ประตํานพรแห่งสรรพาวุธ

เล่ม 8 ในชุดวงแหวนของผู้วิเศษ

MORGAN RICE

มอร์แกน ไรซ์
ประทานพรแห่งสรรพาวุธ เล่ม
8 ในชุด วงแหวนของผู้วิเศษ
Серия «วงแหวนของผู้วิเศษ», книга 8

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=43698287

ประทานพรแห่งสรรพาวุธ:

ISBN 9781094303482

Аннотация

ในประทานพรแห่งสรรพาวุธ (หนังสือเล่มที่ 8 ในชุดวงแหวนของผู้วิเศษ) ธอร์ได้ติดอยู่ภายใต้อำนาจอันท่วมท้นระหว่างพลังความดีกับพลังความชั่วร้าย ขณะที่แอนโดรนิคัสและราฟีใช้เวทมนต์ด้านมืดทั้งหมดของพวกเขา เพื่อพยายามบดขยี้ตัวตนที่แท้ของธอร์และเข้าครอบงำ จิตวิญญาณของเขา ภายใต้มนต์สะกดนี้ ธอร์ต้องต่อสู้อย่างยิ่งยวด ยิ่งใหญ่กว่าที่เขาเคยสัมผัสมา เขาจะต้องดิ้นรนเพื่อเป็นอิสระจากพ่อและปลดปล่อยตัวเองจากเครื่องผูกมัดของพวกเขา แต่มันอาจจะสายเกินไป

ราชินีเกวินโดลินพร้อมกับออลิซแตรและอะเบอร์ธอลได้เสี่ยงภัย บุคลิกเข้าไปยังดินแดนนี้เธอร์เวิลด์ในการเสาะหาตัวอาร์กอนและปลดปล่อยเขาจาก พระนางเห็นเขาเป็นหนทางเดียวที่จะช่วยเหลือธอร์และช่วยเหลืออาณาจักรวงแหวน แต่นี้เธอร์เวิลด์กว้างใหญ่และไม่น่าไว้วางใจ

แม้แต่การตามหาอาร์กอนก็อาจจะเป็นภารกิจที่สูญเปล่าเจ้าชายริสทรงนำกองทหาร ในการลงไปยังหุบเหวลึกในหุบเขาใหญ่เพื่อตามหาดาบที่หายไป

เมื่อเขาเคลื่อนตัวลงมา

พวกเขาเหมือนกับเข้าไปยังอีกโลกหนึ่งที่เต็มไปด้วยสัตว์ประหลาดและเผ่าพันธุ์แปลก

เจ้าชายเคนดริก

อีเร็ค

เจ้าชายบรอนสัน

เจ้าชายก็อดฟรีย์ร่วมต่อสู้เพื่อปลดปล่อยพวกเขาจากการทรยศ

ราชาไทรส์และเจ้าหญิงลูอันดาได้เรียนรู้รสชาติของการเป็นผู้ทรยศโดยการรับใช้แ

ไมโครเฟิลยังคงติดกับอยู่และต้นร่นที่จะหลุดเป็นอิสระ

และในฉากสุดท้ายที่เหมือนจะหักมุมกลับตาลปัตร

เมื่อความลับของอลิสแตร์ถูกเปิดเผย

ธอร์จะสามารถกลับคืนเป็นตัวของตัวเองได้หรือไม่?

พระนางเจนได้จะตามมาอาร์กอนได้หรือไม่?

เจ้าชายริสจะตามหาดาบพบหรือไม่?

โรมูลัสจะทำแผนการของเค้าสำเร็จหรือไม่?

เจ้าชายเคนดริก

อีเร็ค

เจ้าชายบรอนสัน

และเจ้าชายก็อดฟรีย์จะสามารถเผชิญหน้ากับอำนาจที่มีมากมายของทัพอีกฝ่ายได้ท

แล้วไมโครเฟิลจะกลับคืนมาหรือไม่?

หรืออาณาจักรวงแหวนจะต้องมีจุดจบด้วยการถูกทำลายสิ้น?

ด้วยการวางนัยตัวละครที่มีความซับซ้อนเจ๋งเกี่ยวกับในโลก

หนังสือประ찬พรแห่งสรรพาวุธ

เป็นเรื่องราวของมิตร

คนรัก

ศัตรูและโจทก์อัสวิน

มังกร

เล่ห์

เพทุบายการเมือง

การวางแผน

การโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่

เป็นเรื่องของจิตใจที่แตกสลาย

ของการหลอกลวง

ความทะเยอทะยานและการทรยศมัน

เป็นเรื่องราวของเกียรติยศและความกล้าหาญ

เป็นชะตากรรมและพรหมลิขิต

เป็นเรื่องของเวทมนต์

มันเป็นเรื่องจินตนาการที่จะนำพวกเราไปสู่โลกที่เราจะไม่ลืมเลือนที่จะปรากฏให้เ

Содержание

บทที่ หนึ่ง	13
บทที่สอง	24
บทที่ สาม	35
บทที่ สี่	41
บทที่ ห้า	52
บทที่ หก	56
บทที่ เจ็ด	60
บทที่ แปด	65
บทที่ เก้า	75
Конец ознакомительного фрагмента.	82

มอร์แกน ไรซ์

ประธานพรแห่งสรรพาวุธ

ประธานพรแห่งสรรพาวุธ

(เล่ม 8 ในชุดวงแหวนของผู้วิเศษ)

มอร์แกน ไรซ์

แปลโดย

สาวิตรี เด่นวานิช

ประวัติ มอร์แกน ไรซ์

มอร์แกน ไรซ์ เป็นผู้แต่งหนังสือขายดีอันดับ 1 และเป็นผู้แต่งมหากาพย์แฟนตาซีที่ขายดีที่สุดใน USA Today นิยายชุดวงแหวนของผู้วิเศษ จำนวน 17 เล่ม นิยายชุดขายดีอันดับ 1 บันทึกของแวมไพร์ จำนวน 11 เล่ม (และยังมีเล่มต่อไป) นิยายชุดขายดีอันดับ 1 เรื่อง THE SURVIVAL TRILOGY เรื่องราวระทึกขวัญหลังวันโลกาวินาศ (และยังมีเล่มต่อไป) และนิยายชุดเรื่องราวแฟนตาซีใหม่ล่าสุด กษัตริย์และผู้วิเศษ จำนวน 6 เล่มหนังสือของมอร์แกนมีทั้งรูปแบบเสียงและสิ่งพิมพ์ และได้รับการแปลเป็นภาษาต่าง ๆ มากกว่า 25 ภาษา

มอร์แกน ยินดีรับฟังความคิดเห็นของคุณ โปรดเยี่ยมชมเว็บไซต์ www.morganricebooks.com เพื่อสมัครรับข่าวสารทางอีเมล พร้อมรับหนังสือฟรีและของรางวัลมากมาย สามารถดาวน์โหลดแอปฟรีเพื่อรับข่าวสารล่าสุด หรือเชื่อมต่อกับ Facebook และ Twitter โปรดติดตาม!

คำนิยมสำหรับ มอร์แกน ไรซ์

“วงแหวนของผู้วิเศษ มีส่วนผสมทุกอย่างของการประสม
ไม่ว่าจะเป็นโครงเรื่องหลัก โครงเรื่องย่อย ความลึกกลับ อัจฉินผู้กล้าหาญ
ความสัมพันธ์ที่เบ่งบานพร้อมกับการออกหัก

การหลอกหลวงและการทรยศ

มันจะทำให้คุณเพลิดเพลินได้หลายชั่วโมง และเป็นที่ยืนชอบของทุกวัย
แนะนำให้มีประจำไว้ในห้องสมุดสำหรับคอนักอ่านเรื่องแฟนตาซี”

—*Books and Movie Reviews*, Roberto Mattos

“นิยายมหากาพย์แฟนตาซีที่น่าสนุกสนาน”

—Kirkus REviews

“จุดเริ่มต้นของเรื่องราวที่น่าดึงดูดใจ”

— San Francisco Book Review

“อัดแน่นไปด้วยการผจญภัย...

งานเขียนของไรซ์ช่างเข้มข้นและวางโครงเรื่องอย่างมีเหตุมีผล”

— Publishers Weekly

“นิยายแฟนตาซีที่สร้างแรงบันดาลใจ

เป็นจุดเริ่มต้นของมหากาพย์นิยายสำหรับวัยรุ่นที่เหมาะสม”

— Midwest Book Review

หนังสือของ มอร์แกน ไรซ์

กษัตริย์และผู้วิเศษ

กำเนิดราชันย์มังกร (เล่ม 1)

กำเนิดความกล้าหาญ (เล่ม 2)

เกียรติยศอันยิ่งใหญ่ (เล่ม 3)

ชุด วงแหวนของผู้วิเศษ

เส้นทางแห่งวีรบุรุษ (เล่ม 1)

การเดินทางแห่งราชา (เล่ม 2)

ชะตาแห่งมังกร (เล่ม 3)

เสียงร่ำร้องแห่งเกียรติยศ (เล่ม 4)

คำปฏิญาณแห่งศักดิ์ศรี (เล่ม 5)

หน้าที่ของผู้กล้า (เล่ม 6)

อำนาจแห่งดาบ (เล่ม 7)

บันทึกของแวมไพร์

กลายร่าง (เล่ม 1)

ความรัก (เล่ม 2)

การทรยศ (เล่ม 3)

ลิขสิทธิ์ © 2013 โดย มอร์แกน ไรซ์

สงวนลิขสิทธิ์ ยกเว้นที่ได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์
ของสหรัฐฯ พ.ศ. 2519 ห้ามนำส่วนใดของการเผยแพร่นี้ไปทำซ้ำ
แจกจ่ายหรือถ่ายทอดในรูปแบบใด ๆ หรือโดยความหมายใด ๆ
หรือเก็บบันทึกเป็นข้อมูล หรือระบบสืบค้น
โดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้เขียน

หนังสือ ebook นี้ อนุญาตเพื่อความบันเทิงส่วนตัวของคุณเท่านั้น
และ ebook เล่มนี้ไม่อาจนำไปขายซ้ำ หรือยกให้ผู้อื่น
หากต้องการแบ่งปันหนังสือเล่มนี้กับผู้อื่น
ขอความกรุณาซื้อเพิ่มใหม่เป็นส่วนตัว หากคุณกำลังอ่านหนังสือเล่มนี้
และไม่ได้ซื้อ หรือไม่ได้ซื้อในนามของคุณ
ขอความกรุณาส่งคืนและดำเนินการซื้อในนามของคุณ
ขอบคุณที่ให้ความเคารพในการทำงานอย่างหนักของผู้เขียน

หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องที่ แต่งขึ้น ชื่อ ตัวละคร ธุรกิจ องค์การ สถานที่ สถานการณ์ และเหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน หรือเป็นการ แต่งขึ้น ความคล้ายคลึงใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับบุคคลจริง ทั้งที่ยังมีชีวิตหรือเสียชีวิตไปแล้ว เป็นความบังเอิญทั้งสิ้น

Jacket image Copyright RazoomGame, used under license from Shutterstock.com.

“เกียรติของข้าเปรียบได้ตั้งชีวิต ร่วมรวมกันเป็นหนึ่ง
เมื่อเอาเกียรติแห่งข้าไป ชีวิตนี้ย่อมดับสูญ”

--วิลเลียม เชกสเปียร์
ริชาร์ด เล่มที่สอง

บทที่ หนึ่ง

พระนางเกว็นโดลินทรงมุ่งหน้าฝ่าสายลมหนาวที่โหมเข้าตีกระหน้าปะ
ในขณะที่พระองค์ทรงประทับยืนบริเวณขอบเหวของหุบเขาใหญ่
พระนางทรงย่างพระบาทไปยังสะพานโค้งที่จะใช้ข้ามไปทางเหนือ
สะพานในสภาพอ่อนแออันนี้ถูกปกคลุมไปด้วยน้ำแข็ง
มันเป็นสะพานที่ประกอบขึ้นจากเชือกกับไม้เลื้อยและแผ่นไม้กระดานผุ
สภาพของมันดูไม่น่าจะรองรับน้ำหนักอะไรไว้ได้

พระนางเกว็นถึงกลับผงะ เมื่อทรงเริ่มก้าวพระบาทแรกลงไป

พระนางเกว็นทรงลื่นไถลไปตามทาง
พระองค์ทรงพยายามที่จะยึดเข้ากับราวสะพานเอาไว้
สะพานยังคงแกว่งไกวและมันดูเป็นการยากที่มันรับน้ำหนักของพระองค์
พระทัยของพระนางทรงดับวูบ

เมื่อทรงเห็นว่าสะพานที่มีสภาพอันเปราะบางนี้เป็นเพียงหนทางเดียวที่จะ
เพื่อนำพระองค์เข้าสู่ยังดินแดนนี้เธอร์เวิลด์และเพื่อออกตามหาอาร์กอน
พระองค์สามารถทอดพระเนตรเห็นดินแดนนี้เธอร์เวิลด์ได้จากในระยะไกล
ในขณะที่หิมะโปรยปรายตกลงเป็นสายอย่างนี้
การข้ามผ่านสะพานนี้ไปยังดูเหมือนเป็นलगร้าย

ลมกรรโชกแรงพัดเข้ามาอย่างกระหน่ำ

มันทำให้เชือกแกว่งอย่างรุนแรง

พระนางเกว็นเอื้อมพระหัตถ์ทั้งสองเข้าจับกับราวสะพาน

พร้อมทูลพระวรกายบนลงพระชานุ ในชั่วขณะหนึ่ง

พระองค์มีทรงทราบว่าสามารถยึดมันอยู่หรือจะทรงข้ามมันไปได้

พระองค์ทรงตระหนักดีว่านี่เป็นเรื่องที่อันตรายเกินกว่าที่พระองค์เคยทรงคิด
และพวกเขาทั้งหมดก็ต้องเสี่ยงชีวิตเพื่อลองทำในการกิจนี้

"ฝ่าบาท?" เสียงหนึ่งเรียกขึ้นมา

พระนางเกว็นทรหงหันไป

ทอดพระเนตรเห็นอะเบอร์ธอลที่ยืนอยู่ห่างออกไปเพียงไม่กี่ฟุต

เขาอยู่เคียงข้างกับสตีเฟเฟน

อลิสแตร์และโครห์น

พวกเขาทั้งหมดรอคอยที่จะติดตามพระองค์ไป

พวกเขาทั้งห้าคนได้รวมกลุ่มกัน

มันดูเป็นการรวมตัวกันที่ไม่เหมือนใครที่ต้องมาอยู่ยังอีกฝั่งหนึ่งบนโลกนี้

เพื่อเตรียมตัวเข้าเผชิญหน้ากับอนาคตที่ไม่แน่นอนและความตายที่รออยู่

ณ เบื้องหน้า

"เราต้องข้ามสะพานนี้จริงๆหรือ?" เขาถาม

พระนางเกว็นโดลินทรหงหันกลับไป

และทอดพระเนตรมองไปยังสายลมพร้อมกับหิมะที่โหมตีกระหน่ำอยู่เบื้อง

และทรงดึงผ้าขนสัตว์ที่พันอยู่รอบพระองค์ให้แน่นขึ้น

ในขณะที่พระวรกายหนาวสั่น

พระองค์ทรงปิดบังความจริงว่า

ตามจริงแล้วพระองค์ไม่ได้ทรงต้องการที่จะข้ามสะพานไปเลย

พระองค์ไม่ได้ทรงปรารถนาที่จะเดินทางในครั้งนี้อย่างสิ้นเชิง

พระองค์ทรงปรารถนาที่จะหวนกลับไปยังที่สถานที่ปลอดภัย

กลับไปยังบ้านเกิดเมื่อในครั้นยามเยาว์วัยคือพระราชวัง

เพื่อประทับนั่งอย่างอบอุ่นสบายภายใต้กำแพงหนา

ประทับอยู่หน้ากองไฟและไม่ต้องมาคอยระลึกลถึงอันตรายใดๆ ทั้งปวง

หรือนึกถึงสิ่งใดที่จะทำให้ทรงวิตกกังวลที่พากันประดังเข้ามาอยู่ในขณะนี้

นับตั้งแต่พระองค์ได้ทรงขึ้นครองราชย์เป็นพระราชินี

แต่ตามจริงแล้ว

พระองค์ทรงไม่สามารถกระทำเช่นนั้นได้

ไม่มีพระราชวังอีกแล้ว

ชีวิตยามเยาว์วัยได้ผ่านพ้นไปแล้วและพระองค์ทรงเป็นพระราชินีแล้ว

อีกทั้งในขณะนี้พระนางก็ทรงมีว่าที่พระโอรสน้อยที่รอคอยการดูแลและมี

และพวกเขาก็ต้องการตัวพระนาง สำหรับธอร์กรินแล้วหากมีความจำเป็น
พระนางก็สามารถเสด็จเข้าสู่กองไฟให้เขาได้
พระนางเกริ่นทรงรู้สึกมันพระทัยว่า มันเป็นเรื่องที่ต้องกระทำ
พวกเขาทุกคนต่างก็ต้องการตัวอาร์คอน
ไม่ใช่มีเพียงพระองค์เองหรือธอร์เท่านั้น
แต่เป็นอาณาจักรววงแหวนทั้งหมด
พวกเขาไม่ได้เพียงจะต้องต่อสู้กับแอนโดรนิคัส
แต่ยังคงต่อสู้กับเวทมนตร์ที่มีอำนาจแข็งแกร่ง
ซึ่งมันมีอำนาจพอที่จะหลอกให้ธอร์ติดกับ และหากไม่มีอาร์คอน
พระนางทรงไม่ทราบว่าจะพวกเขจะสามารถต่อสู้ผ่านพ้นมันไปได้อย่างไร
"ใช่" พระนางตรัสตอบ "เราต้องไป"
พระนางเกริ่นทรงเตรียมตัวที่จะก้าวไปข้างหน้า แต่เวลานี้
สตีเฟเฟนเร่งมาข้างหน้าและขวางเธอเอาไว้
"ฝ่าบาท ได้โปรดให้ข้าพระองค์ได้นำทางไปก่อนเถิด" เขากล่าว
"เราไม่รู้ว่ามีความน่ากลัวอะไรอะไรเราอยู่บนสะพานแห่งนี้"
พระนางเกริ่นโดลันรู้สึกประทับใจจากการขึ้นอาสาของเขา
แต่ทรงเอื้อมพระหัตถ์ผลักเขาออกไปด้านข้างอย่างแผ่วเบา
"ไม่" พระนางตรัส "ข้าสมควรไป"
พระองค์ทรงไม่รอช้า
ทรงก้าวไปข้างหน้าและทรงจับเข้ากับเชือกของราวสะพานอย่างมั่นคง
ขณะที่พระนางทรงก้าวไปได้หนึ่งก้าว
ทรงรู้สึกชะงักด้วยความหนาวเย็นเยือกของน้ำแข็งที่ผ่านเข้ามาสู่พระหัตถ์
ความรู้สึกสะท้อนจากความเหน็บหนาวที่ตรงเข้ามาสู่ฝ่าพระหัตถ์และพระอก
พระองค์ทรงสูดหายใจลึก
ไม่แน่ว่าพระทัยว่าพระองค์จะสามารถยืนหยัดอยู่ได้
ลมกระโชกแรงเข้ามาอีกระลอกหนึ่ง

มันพัดจนสะพานแกว่งไกลไปมาทำให้พระนางต้องบีบพระหัตถ์จับราวสะพาน
พระนางทรงพยายามต่อสู้ที่จะทรงตัวอย่างเต็มกำลัง
ขณะที่พระบาทสิ้นไกลอยู่บนแผ่นกระดานที่ปกคลุมไปด้วยน้ำแข็ง
สะพานถูกแกว่งอย่างแรงไปทางซ้าย และชั่วขณะนั้นเอง
พระนางทรงแน่วพระทัยว่าจะต้องตกลงไปจากด้านข้างสะพาน
แต่สะพานก็ปรับสมดุล โดยเหวี่ยงตัวแกว่งกลับมาอยู่อีกด้านหนึ่ง
พระนางทรงสุดอยู่บนพระชานอีกครั้งพระองค์ทรงเดินทางไปได้ไม่เกิน
จนพระองค์แทบจะไม่สามารถหายใจได้
และพระหัตถ์ก็รู้สึกชาจนแทบไม่หลงเหลือความรู้สึก
พระนางทรงปิดพระเนตรและทรงสุดหายใจเข้าลึก ทรงนึกถึงธอร์
พระองค์นึกถึงภาพใบหน้าของเขาในทุกมุมมอง
พระองค์ทรงหวนระลึกถึงความรักที่พระนางมีต่อเขา
ความตั้งใจอย่างแรงกล้าที่จะปลดปล่อยเขา ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม
ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม
พระนางเกรวินโดลีนทรงเปิดพระเนตรและบังคับพระวรกายให้ก้าวไป
พระองค์ทรงยึดเชือกสะพานไว้แน่นและตั้งมั่นว่าจะไม่หยุดภารกิจในครั้งนี้
ไม่ว่าอะไรก็ตาม
แม้จะมีทั้งสายลมและหิมะที่สามารถดันพระนางให้จมลึกไปยังก้นบึงของหุบเขา
แต่พระองค์มิได้ทรงใส่พระทัย มันไม่เกี่ยวกับตัวพระนางอีกแล้ว
มันเกี่ยวกับความรักในชีวิตของพระองค์
เพื่อเขาแล้วพระนางสามารถทำได้ทุกอย่างไม่ว่าอะไรก็ตาม
พระนางเกรวินโดลีนรู้สึกถึงน้ำหนักที่เปลี่ยนไปจากสะพานด้านหลังของ
อะเบอร์ธอล อลิสแตร์และโครห์นตามมาด้านหลัง
โครห์นสิ้นไกลอยู่บนฝาเท้าของเขา
ในขณะที่เขาพยายามเร่งฝีเท้าผ่านคนอื่นๆ
ที่โซเซไปมาจนกระทั่งมาอยู่ด้านข้างของพระนางเกรวินโดลีน

"ข้าไม่รู้ว่าจะทำมันได้ไหม"

อะเบอร์ธอลตะโกนออกมาด้วยน้ำเสียงแข็งขึ้น

หลังจากการเดินไม่กี่ก้าวด้วยอาการสั่นเทา

เขายืนอยู่ตรงนั้น

ลำแขนสั่นระริก

ขณะที่กำลังพยายามยึดเชือกไว้แน่น

เขาเป็นชายแก่ที่อ่อนกำลังที่แทบจะไม่สามารถจะยืนหยัดอยู่ได้

"ท่านทำมันได้แน่" อลิสแตร์กล่าวเดินก้าวเข้ามาอยู่ด้านข้างเขาแล้ว

เอาแขนโอบล้อมช่วงเอวของเขาไว้ "ข้าอยู่ตรงนี้ อย่ากังวลไปเลย"

อลิสแตร์เดินไปกับเขา

ช่วยให้เขาก้าวไปข้างหน้า

ในขณะที่ทั้งกลุ่มกลับมาเดินอีกครั้งมุ่งหน้าไปไกลขึ้น

ไปตามทางเดินบนสะพาน เดินไปที่ละก้าวๆ

พระนางเควินรู้สึกประหลาดใจอีกครั้งกับพลังกำลังของอลิสแตร์ในการ

อารมณ์สงบเป็นธรรมชาติ

ความปราศจากความกลัวใดๆของเธอ

แล้วมันเหมือนกับว่าเธอสามารถปล่อยผ่านพลังออกมาอย่างที่พระนางเควิน

พระนางไม่สามารถอธิบายได้ว่า

ทำไมพระองค์จึงรู้สึกใกล้ชิดกับนางเช่นนี้

มันเป็นเวลาเพียงสั้นๆ

ที่พระนางได้รู้จักกับเธอและทรงรู้สึกราวกับว่าเธอเป็นเหมือนน้องสาว

ทรงรู้สึกถึงความแข็งแกร่งจากการที่มีเธออยู่ตรงหน้า

รวมไปถึงสเต็ปเฟน

สายลมได้สงบนิ่งลงและพวกเขาก็ได้มีช่วงเวลาดีดีสักหนึ่ง

ภายในไม่กี่ชั่วโมง

พวกเขาก็เข้ามาถึงจุดกึ่งกลางของสะพานและสามารถเดินทางได้เร็วขึ้น

ในตอนนี้พระนางเควินเริ่มรู้สึกคุ้นเคยกับแผ่นไม้กระดานอันแสนลื่นนี้

หวัง

ว่าท้ายที่สุดแล้ว พวกเขาก็สามารถทำมันได้สำเร็จ

สายลมระลอกใหม่พัดโหมกระหน่ำเข้ามาอีก

ครั้งนี้มันรุนแรงกว่าทุกครั้ง
มันแรงจนกระทั่งพระนางเกว็นทรบังคับใครตองหลุดตัวลงยังราชานูและ
ยึดเชือกเอาไว้แน่น ด้วยมือทั้งสองพระองค์ ทรงเกาะมันแน่นเท่าชีวิต
ในขณะที่สะพานแขวนแกว่งขึ้นไปเกือบเก้าสิบองศา
จากนั้นจึงแกว่งลงกลับมามีอย่างรุนแรง

พระนางรู้สึกถึงแผ่นกระดานที่หลุดออกจากพระบาทของพระองค์
และทรงกรี๊ดร้อง

เมื่อพระซงส์(ซา)ของพระองค์เข้าไปยังแผ่นที่เปิดอยู่ของสะพาน
พระซงส์ของพระองค์ติดอยู่ลึกลงไปจนถึงพระอุรุ(ต้นขา)
พระองค์ทรงบิดตัวไปมา แต่ไม่สามารถจะออกมาได้

พระนางเกว็นโดลีนทรงหันไปทอดพระเนตรยังอะเบอร์ธอลที่มีกำลัง
เขาเริ่มที่จะไถลขึ้นไปยังด้านข้างของสะพาน

อลิสแตร์รีบตอบสนองโดยทันที

นางเอ๋อมมือเข้าไปจับข้อมือของเขาย่างแน่น

พร้อมดึงเขากลับมาทันเวลา ก่อนที่เขาจะตกลงไปยังด้านข้างสะพาน

อลิสแตร์ชะงักตัวไปยังขอบสะพาน เธอจับมันเอาไว้มัน

ในขณะที่อะเบอร์ธอลยังโคลงตัวไปมาอยู่ด้านล่างของเธอ

ไม่มีอะไรมาคั่นกลางระหว่างเขากับกันบั้งของหุบเหว

อลิสแตร์รู้สึกเครียดและพระนางเกว็นก็ทรงภาวนาให้เชือกไม่ขาดลงไป

พระนางรู้สึกหมดหนทางแล้ว ที่ต้องติดกับเหมือนที่ทรงเป็นอยู่

พระซงส์ฝังอยู่กับแผ่นกระดาน

พระหทัยของพระนางเต้นกระหน่ำอย่างรุนแรง

ในขณะที่พระองค์ทรงดันรนที่จะหลุดออกมา

สะพานแกว่งไกวอย่างบ้าคลั่งและอลิสแตร์กับอะเบอร์ธอลก็โคลงตัวตาม
"ปล่อยเข้าไป" อะเบอร์ธอลตะเบ็งเสียงลั่น "ช่วยตัวเจ้าเองเถิด"

ไม้เท้าของอะเบอร์ธอลลื่นหลุดจากมือ มันหล่นลงไป

ตะหวัดหมุนตัวจากท้องฟ้าแล้วตกลงไปยังเบื้องล่าง
ดำดิ่งลึกลงไปสู่ห้วงลึกของหุบเขาใหญ่
ตอนนี้สิ่งที่เขาเหลือทิ้งหมดก็มีเพียงไม้คทาที่มัดอยู่ข้างหลังของเขา
"ท่านจะต้องไม่เป็นอะไร" อลิสแตรกล่าวอย่างสงบ
พระนางเกวินรู้สึกประหลาดใจที่เห็นว่าอลิสแตรยังมีท่าทางสงบเย็นแล้ว
“จงมองเข้ามาในดวงตาของข้า!”อลิสแตรบอกเขาอย่างหนักแน่น
“อะไรหรือ?” อะเบอร์ธอลกริรร้อง ส่งเสียงลั่นไปพร้อมกับสายลม
“จงมองเข้ามาในดวงตาของข้า”

อลิสแตรออกคำสั่งด้วยน้ำเสียงที่แฝงความแข็งแกร่งอยู่ในนั้น
มันมีอะไรบางอย่างเกี่ยวกับน้ำเสียงของเธอเวลาใช้ออกคำสั่ง
อะเบอร์ธอลมองมายังเธอ ดวงตาของพวกเขาประสานกัน
พระนางเกวินโด้ล้นทรงเฝ้ามองแสงเรืองรองที่ออกมาจากดวงตาของอลิส
พระองค์ทรงเฝ้ามองโดยไม่อยากจะเชื่อกับสิ่งที่เห็น
และเมื่อแสงเรืองรองที่ปล่อยออกมานั้นได้ห่อหุ้มตัวของอะเบอร์ธอลไว้
อลิสแตรชะโงกตัวของนางออกไปและกระซอกตัวเขาขึ้นมา
นางนำเขากลับขึ้นมาบนสะพานได้สำเร็จ

อะเบอร์ธอลตะลึงงันอยู่ตรงนั้น
เขาหายใจอย่างแรงและมองขึ้นมาที่อลิสแตรอย่างจริงจัง ทันใดนั้นเอง
เขาก็หันมาจับเขากับเชือกที่ราวสะพานด้วยมือทั้งสอง
ก่อนที่จะสายลมพัดแรงอีกระลอกหนึ่งจะพัดผ่านเข้ามา

“ฝ่าบาท” สเต็ฟเฟนตะโกน
เขาคุกเข่าอยู่เหนือพระนางแล้วเอื้อมมือไป
ดึงยั้งส่วนไหล่และกระซอกขึ้นมาอย่างเต็มแรง
พระนางเกวินเริ่มรู้สึกหลุดออกจากแผ่นไม้อย่างช้าๆ แต่
ในขณะที่พระนางใกล้ที่จะหลุดออกมาได้
พระองค์ก็ลื่นหลุดไปจากอุ้งมือที่เต็มไปด้วยน้ำแข็งและตกลงมายังตำแหน่ง

ฝั่งตัวลงไปลึกขึ้นกว่าเดิม

ทันใดนั้น

แผ่นไม้อันที่สองที่อยู่ด้านล่างของพระนางก็แตกและดีดตัวขึ้นมา

พระนางส่งเสียงร้อง ในขณะที่ทรงรู้สึกว่าร่างของพระองค์ทรงดำดิ่งลงไป

พระนางเกี่ยวเอื้อมพระหัตถ์ขึ้นมาจับเข้ากับเชือกด้วยพระหัตถ์ข้างหนึ่ง

และจับเข้ากับข้อมือของสตีเฟเฟนอีกข้างหนึ่ง

พระองค์รู้สึกราวกับว่าไหล่ของพระองค์หลุดออกจากเบ้า

ในขณะที่พระวรกายห้อยแกว่งไปมาในอากาศ

สตีเฟเฟนในขณะนี้ก็ห้อยตัวอยู่เช่นกัน

ตัวของเขาเอนไปยังขอบด้านหนึ่งของสะพาน

ขาของเขาพันกันอยู่ด้านหลัง

เขาเสี่ยงชีวิตเพื่อช่วยพระนางจากการตกจากสะพาน

เชือกที่อยู่ด้านหลังเขาคือสิ่งเดียวที่รั้งเขาให้ลอยอยู่ได้

โครห์นส่งเสียงร้องดังขึ้นและกระโจนไปข้างหน้า

พร้อมกับฝั่งเชี่ยวของม่านลงยังผ้าขนสัตว์ซึ่งเป็นฉลองพระองค์ของพระนาง

มันดึงพระองค์ขึ้นมาอย่างเต็มแรง

พร้อมกับส่งเสียงคำรามและร้องครวญคราง

พระนางเกี่ยวถูกยกขึ้นมาอย่างช้าๆ

ที่ละนิดๆ

จนกระทั่งพระนางสามารถจับเข้ากับแผ่นไม้ด้านบนของสะพาน

พระองค์ทรงดึงพระวรกายขึ้นมาและทรงล้มตัวลงขนานกับพื้น

ก้มพระพักตร์ลง ทรงหายใจหอบหนัก

โครห์นเข้ามาเลียยังพระพักตร์ของพระนางช้าแล้วช้าเล่า

พระนางทรงหายใจและรู้สึกซาบซึ้งไปกับมัน

และกับสตีเฟเฟนผู้ที่ในขณะนี้ได้ล้มตัวลงนอนแผ่ด้านข้างพระนาง

พระองค์ทรงรู้สึกมีความสุขที่ยังคงมีพระชนม์ชีพอยู่

และรอดพ้นจากความตายอันน่ากลัว

แต่ในทันใดนั้นเอง

พระนางเกว็นโดลินก็ทรงได้ยินเสียงดังแหลมของการแตกขึ้น
และทรงรู้สึกวาทังสะพานสั่นไหว

พระนางทรงรู้สึกถึงความเย็นยะเยือกในสายพระโลหิต
ขณะที่พระองค์ทรงหันไปทอดพระเนตรด้านหลัง

เชือกที่ยึดสะพานทางกับด้านหุบเขาได้ขาดสะบั้นลง

ทั้งสะพานกระตุกขึ้นมาและพระองค์ทรงทอดพระเนตรด้วยความหวาด
เมื่อเชือกอีกทางด้านหนึ่งที่ทำให้สะพานดูเหมือนกับแขวนอยู่กับเส้นด้าย
เชือกนั้นก็ขาดผิงลงมาด้วย

พวกเขาทั้งหมดต่างกรีดร้อง

เมื่อครั้งหนึ่งของสะพานหลุดออกมาจากกำแพงทางด้านหุบเขา

สะพานเหวี่ยงตัวอย่างรวดเร็ว อย่างที่พระนางเกว็นแทบหยุดหายใจ

ในขณะที่พวกเขาลอยละลืออยู่กลางอากาศ

มุ่งหน้าไปยังทิศที่ห่างออกไปจากกำแพงของหุบเขาใหญ่

พระนางเกว็นทรงทอดพระเนตรขึ้นไปเห็นกำแพงหินที่กำลังตกลงมา

และพระนางทรงรับรู้ได้ว่า

เมื่อนั้นเอง

พวกเขาทั้งหมดจะต้องตายจากการปะทะในครั้งนี้

ร่างของพวกเขาก็จะถูกบดอัดขยี้

และแม้ใครก็ตามที่รอดไปจากนี้ได้ก็จะตกลง

จมดิ่งสู่เบื้องล่าง

ไปสู่ความลึกของโลกนี้

“มวลหิน

จงเปิดทาง!

ข้าขอสั่งเจ้า!”

เสียงตะโกนดังลั่นมาแผ่วไว้ด้วยน้ำเสียงแห่งผู้มีอำนาจแห่งการกำเนิดโลก

เสียงที่ไม่เหมือนเสียงใดที่พระนางเกว็นเคยได้ยินมาก่อน

พระนางทรงทอดพระเนตรเห็นอลิสแตรที่เกาะเข้ากับราวเชือกไว้แน่น

เกาะไว้อย่างมั่นคงปราศจากความกลัวต่อหน้าผาที่พวกเขากำลังจะพุ่งเข้า

จากฝ่ามือของอลิสแตรมีลำแสงสีเหลืองกระจายออกมา

และ

ในขณะที่พวกเขาเร่งเข้ามาใกล้กับฝั่งหน้าผา
ในขณะที่พระนางเกว็นกำลังทำพระทัยกล้ำกรับมือกับการพุ่งเข้ากระแทก
พระนางต้องทรงประหลาดพระทัยอย่างยิ่งกับสิ่งที่เกิดขึ้นต่อมา
สิ่งที่เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตา คือ มวลก้อนหินแข็งๆ ที่มาจากหุบเขา
จู่ๆกลับเปลี่ยนสภาพไปเป็นหิมะ เมื่อเข้าปะทะกับพวกเขา
พระนางเกว็นโด้ลันไม่ได้ทรงรู้สึกถึงกระดุกที่แตกร้าวอย่างที่ทรงคาดไว้
แต่กลับเป็นความรู้สึกที่ทั้งพระวรกายผ่านกลืนหายเข้าไปกับกำแพงแห่ง
กำแพงแห่งหิมะอันอ่อนนุ่ม มันทนาวเย็น
แต่ก็หุ้มห่อพระองค์ไว้อย่างสมบูรณ์ มันเข้าไปในดวงพระเนตร
พระนาสิกและพระกรรณ แต่มันไม่ได้ทำให้พระองค์เจ็บปวด
พระนางยังคงมีชีวิตรอยู่
พวกเขาทั้งหมดต่างห้อยตัวอยู่ตรงนั้น
เชือกห้อยอยู่จากด้านบนของหุบเขา ต่างก็ถูกฝังลงในกำแพงแห่งหิมะ
และพระนางเกว็นโด้ลันก็ทรงรู้สึกว่ามีมืออันแข็งแกร่งเข้ามาจับเข้ากับข้อ
อภิสัตร์ มือของนางมีความอบอุ่นอย่างประหลาด
แม้ในยามอากาศเย็นเยือกแข็งเช่นนี้
อภิสัตร์ได้กระซอกถึงคนอื่นๆ ขึ้นมาด้วยเช่นกัน และเพียงเวลาไม่นาน
ทุกคนรวมไปถึงโครห์นก็กลับขึ้นมาได้จากการดึงของเธอ
ซึ่งเธอเป็นฝ่ายเชือกอย่างราวกลับว่ามันเป็นเรื่องง่ายดาย
ในที่สุด พวกเขาก็ก้าวถึงจุดสูงสุดด้านบน
พระนางเกว็นทรงล้มพระวรกายลงบนพื้นตรงส่วนที่อยู่ห่างออกไปจากหุบ
ในวินาทีถัดมา เชือกส่วนที่เหลืออยู่ก็ขาดสะบั้นลง
และส่วนที่เหลือของสะพานแขวนก็ลั่นหล่นดังลงสู่ด้านล่าง
เหวี่ยงตัวไปท่ามกลางหมอก ลงยังด้านล่างของหุบเขาลึก
พระนางเกว็นโด้ลันทรงแผ่พระวรกายอยู่ตรงนั้น ทรงหายใจแรง
และทรงรู้สึกซาบซึ้งที่ได้มาอยู่ที่พื้นแผ่นดินอีกครั้ง

บทที่สอง

เจ้าชายริสทรงยืนอยู่ด้านหน้าทางข้ามฝั่งตะวันออกของหุบเขาใหญ่
ทรงเกาะแน่นอยู่กับราวหินด้านข้างสะพาน
ทรงทอดพระเนตรลงไปยังหน้าผาด้วยความหวาดกลัว.
พระองค์ทรงแทบจะหยุดหายใจ
พระองค์ไม่สามารถจะเชื่อในสิ่งที่เพิ่งทอดพระเนตรเห็น
ดาบแห่งโชคชะตาที่ฝังแน่นอยู่ในก้อนหินใหญ่นั้น
มันได้ตกลงดำดิ่งลงไปจากขอบหน้าผา มันหมุนกลิ้งลงไปอย่างต่อเนื่อง
และถูกคลื่นหายไปกับหมอก

พระองค์ทรงรอคอย
และทรงรอด้วยความคาดหวังว่าจะได้ยินเสียงการชนของก้อนหินอย่างแรง
เพื่อที่จะรู้สึกถึงแรงสั่นสะเทือนอยู่ภายใต้พระบาทของพระองค์
แต่พระองค์ถึงกลับต้องทรงตกตะลึงที่ไม่เคยได้ยินเสียงนั้นกลับมาเลย
หรือว่าจริง ๆ แล้วหุบเขาใหญ่นี้มันไม่มีที่สิ้นสุด
หรือเรื่องที่เล่าลือกันมาจะเป็นเรื่องจริง?

ในที่สุด เจ้าชายริสก็ทรงผละออกมาจากราวสะพาน
ข้อพระหัตถ์กลายเป็นสีขาว
ทรงถอนหายใจและทรงหันมาทอดพระเนตรยังเพื่อนร่วมกองรบหน่วยทหาร
พวกเขาทั้งหมดยืนอยู่ตรงนั้น มีโอคอนเนอร์ เอลเด็น คอนเวน อินดรา
เซอร์น่าและครีอกต่างพากันมองออกไปอย่างตกตะลึง
พวกเขาทั้งเจ็ดคนยืนตัวแข็งอยู่กับที่
ไม่มีใครสามารถทำความเข้าใจกับสิ่งที่เพิ่งเกิดขึ้นได้ ดาบแห่งโชคชะตา
ตำนานที่พวกเขาได้เติบโตขึ้นมาพร้อมกับมัน
อาวุธที่สำคัญที่สุดในโลกที่เป็นสมบัติของพระราช

และเป็นสิ่งเดียวที่เหลืออยู่ที่จะทำให้โล่พลังงานดำรงอยู่

มันเพิ่งจะหลุดออกไปจากพวกเขาเพียงแค่มือเอื้อม
ตกลงไปยังโลกอันลึกลับเลื่อน

เจ้าชายริสทรงรู้สึกว่พระองค์ทรงประสบกับความล้มเหลว

พระองค์รู้สึกว่ทรงทำให้ใครๆ

ต้องผิดหวังที่มันมิใช่เป็นเพียงการกระทำเพื่อธอร์เท่านั้น

แต่เป็นทั้งอาณาจักรวงแหวน ทำไมพวกเขาไม่ได้ไปถึงตรงนั้นก่อน

เพียงแค่มันก็นาที่ก่อนหน้านี้?

มันห่างไปแค่เพียงไม่กี่ฟุตเท่านั้นที่พระองค์จะสามารถรักษามันเอาไว้ได้

เจ้าชายริสทรงหันไปมอง ณ ด้านที่อยู่ไกลออกไปของหุบเขาใหญ่

นั่นคือฝั่งของอาณาจักรจักรวรรดิ พระองค์ทรงพยายามทำพระทัย ใน

เมื่อดาบได้สูญหายไปแล้ว

พระองค์ทรงคิดว่าโล่พลังจะลดระดับลงและคิดว่าทหารจักรวรรดิทั้งหมด

ณ อีกฝั่งหนึ่งของหุบเขานั้นจะกรูกันเข้ามายังอาณาจักรวงแหวนในทันที

แต่สิ่งน่าประหลาดก็เกิดขึ้น เมื่อพระองค์ทรงเฝ้ามองและเห็นว่า

ไม่มีพวกนั้น ไม่มีคนไหนผ่านเข้ามายังสะพานได้

ทหารคนหนึ่งลองก้าวเข้ามา แต่เขาก็ต้องพบกับจุดจบในทันที

อย่างไรก็ตาม โล่พลังยังคงใช้การได้ ซึ่งพระองค์มีอาจเข้าใจได้

"มันดูไม่มีเหตุผล" เจ้าชายริสตรัสกับพระสหาย

"ดาบแห่งโซคชะตาได้สูญหายไปจากอาณาจักรวงแหวน

แล้วโล่พลังยังคงอยู่ได้อย่างไร?"

"ดาบนั้นยังไม่ได้สูญหายไปจากอาณาจักรวงแหวน"

โอคอนเนอร์เสนอแนะ

"มันยังไม่ข้ามไปยังอีกฝั่งหนึ่งของอาณาจักรวงแหวน มันตกตรงดิ่งลงไป

แล้วคงจะติดอยู่ที่ไหนในระหว่างสองโลกนี้"

"แล้วสิ่งใดได้กลายมาเป็นโล่พลัง หากดาบไม่ได้อยู่ที่ดินแดนนี้"

หรือแดนนั้น?" เอลเดินพูดเสริมอย่างเห็นพ้อง

พวกเขาทุกคนต่างมองกันและกันด้วยความสงสัยไม่มีใครมีคำตอบ
มันเป็นดินแดนที่ไม่เคยมีใครเข้าไปสำรวจ

"เราเดินจากไปเปล่าๆไม่ได้"

เจ้าชายริสตรัส

"อาณาจักรวังหวานยังคงปลอดภัย

หากดาบติดอยู่ทางฝั่งเรา

แต่เราก็ไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น

ถ้าหากดาบยังถูกปล่อยทิ้งไว้อยู่ข้างล่างนั้น"

"เมื่อมันไม่ได้อยู่ในการครอบครองของเรา

เราก็ไม่รู้ว่ามันจะโดนนำไปอีกฝั่งหนึ่งหรือไม่"

เอลเดินกล่าวเสริมอย่างเห็นพ้อง

"มันไม่ใช่เรื่องที่เรามาเสี่ยง"

เจ้าชายริสตรัส

"โชคชะตาแห่งอาณาจักรวังหวานขึ้นอยู่กับมัน

เราไม่สามารถกลับไปมือเปล่าอย่างคนล้มเหลวได้"

เจ้าชายริสตรัสหันกลับไปทอดพระเนตรยังทุกคน ทรงตัดสินพระทัยแล้ว

"เราจะต้องนำมันคืนมา" พระองค์ทรงสรุป "ก่อนที่จะใครจะเอามาได้"

"นำมันกลับคืนมาหรือ?" ครีอกถามด้วยอาการอกสั่นขวัญแขวน

"ท่านล้อเล่นหรือเปล่า? แล้วเราจะวางแผนทำการนั้นอย่างไร?"

เจ้าชายริสตรัสทรงหันมาจ้องกลับไปยังครีอก

ผู้ซึ่งกำลังจ้องกลับมาด้วยท่าทางท้าทายอย่างที่เคย

ครีอกได้กลายมาเป็นอุปสรรคอย่างยิ่งสำหรับเจ้าชายริส

เขาจะฝ่าฝืนคำสั่งในทุกๆ

ครั้ง

เขาพยายามท้าทายอำนาจของพระองค์ในทุกสถานการณ์

เจ้าชายจะริสตรัสเริ่มที่จะหมดความอดทนไปกับเขา

"ข้าจะทำมันเอง"

เจ้าชายริสตรัสทรงยืนกราน

"โดยลงไปถึงข้างล่างของหุบเขานี้"

คนอื่นๆต่างอ้าปากค้าง

และครีอกก็ยกมือขึ้นมาวางบนสะโพกด้วยหน้าตาบูดบึ้ง

"ท่านวิปลาสไปแล้ว"

เขากล่าว

"ไม่เคยมีใครลงไปถึงยังกันบึงของหุบเขาใหญ่"

"ไม่มีใครรู้ว่ามันจะมีกันบึงอยู่หรือไม่?"

เซอร์น่าเข้ามาเสริม

"พวกเราทุกคนรู้ว่าดาบได้ถูกตกลงไปกับก้อนเมฆ

และอาจจะกำลังดำดิ่งตกลงเรื่อยๆ ขณะที่เรากำลังพูดอยู่นี้"

"ไร้สาระ"

เจ้าชายริสทรงคัดค้าน

"ทุกสิ่งจะต้องมีกันบึง

แม้แต่ท้องทะเลก็ตาม"

"แล้วถึงแม้ว่ามันจะมีกันบึง"

ครีอกโต้ตอบกลับมา

"แล้วมันจะมีผลดีกับพวกเราอย่างไร?

ถ้ามันลึกลงไปขนาดที่พวกเราไม่สามารถมองเห็นหรือได้ยินมัน?

มันจะใช้เวลาหลายวันหรือหลายสัปดาห์"

"นี่ยังไม่ได้รวมถึงการไต่ลงเขาที่ไม่ธรรมดา"

เซอร์น่ากล่าว

"ท่านไม่เห็นหน้าผานี้หรือ?"

เจ้าชายริสทรงหันไปสำรวจยังหน้าผา

มันเป็นกำแพงหินที่ดูเก่าแก่ของหุบเขาที่บางส่วนถูกปกคลุมไว้ด้วยหมอก

มันดูเหมือนเป็นทางตรงที่ดึงดูดลงไป

พระองค์ทรงทราบว่าพวกเขาพูดถูก มันคงไม่ใช่เรื่องง่ายๆ แต่กระนั้น

พระองค์ทรงทราบว่าพวกเขาไม่มีทางเลือกอื่น

"มันยิ่งแย่ไปกว่านั้น"

เจ้าชายริสทรงโต้ตอบ

"กำแพงของหน้าผายังมีความลื่น

เพราะว่าปกคลุมไปด้วยหมอก

และถึงแม้ว่า เราจะลงไปถึงส่วนล่างได้ เราก็อาจจะกลับขึ้นมาไม่ได้"

พวกเขาทุกคนต่างจ้องมองมาที่พระองค์อย่างงุนงง

"ถ้าอย่างนั้น

ตัวพระองค์เองก็เห็นด้วยที่ว่า

มันเป็นเรื่องบ้าคลั่งที่เราจะต้องไต่ลงไป" ครีอกเอ่ย

"ข้าเห็นด้วยที่มันเป็นเรื่องบ้าคลั่ง"เจ้าชายริสตรัส

พระสุรเสียงดังก้องกังวานไปด้วยอำนาจและความเชื่อมั่น "แต่ความบัลลังก์คือสิ่งที่เรามีมาตั้งแต่เกิด พวกเราไม่ใช่แค่ผู้คนธรรมดา พวกเราไม่ใช่เป็นเพียงประชาชนธรรมดาของอาณาจักรกวางแหวน พวกเราเป็นเผ่าพันธุ์ที่พิเศษ พวกเราเป็นทหาร พวกเรา**เป็น**นักรบ พวกเราเป็นสมาชิกของกองทัพราชูชน พวกเราได้ให้คำปฏิญาณสาบานมัน พวกเราสาบานว่าจะไม่ละทิ้งงานเพียงเพราะว่ามันยากเกินไป หรืออันตรายเกินไป ไม่เคยจะลังเลในความยากลำบากที่แม้จะมีอันตรายกับตนเอง นั้นมันเป็นเรื่องของพวกอ่อนแอที่ต้องคอยหลบซ่อน เป็นพวกขี้ลาดที่ไม่ใช่พวกเรา นั่นคือสิ่งที่ทำให้พวกเราเป็นนักรบ มันคือแก่นแท้ของความกล้าหาญของเรา พวกเจ้าได้พากันมาทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าตนเอง เพราะว่า นั่นคือสิ่งที่ถูกต้อง เป็นสิ่งที่มีความเกียรติ หรือแม้ว่ามันจะเป็นไปไม่ได้ สุดท้ายแล้ว มันไม่ใช่ความสำเร็จที่ทำให้เรามีความกล้าหาญ แต่ความพยายามที่จะทำมันขึ้นมา ที่มันยิ่งใหญ่กว่าตัวของเราเอง นี่คือนิสัยที่**พวกเราเป็น**"

จากนั้น ความเงิบงันก็เข้าปกคลุม เสียงเสียดสีของลมพัดผ่านไป คนอื่นๆก็พากันไตร่ตรองถึงถ้อยคำของพระองค์

"ข้าจะไปกับเจ้าชายริส" อินดรากล่าว

"ข้าด้วย" เอลเด็นพูดเสริม พร้อมกับก้าวเข้ามาข้างหน้า

"และตัวข้าด้วย"

ไอคอนเนอร์พูดเสริม

พร้อมกับก้าวมาอยู่เคียงข้างเจ้าชายริส

คอนเวนเดินออกมาอย่าเงิบๆ

เข้ามาด้านข้างของเจ้าชายริส

เขากำตามดาบไว้แน่นและหันหน้าเผชิญหน้ากับทุกคน "เพื่อธอร์กริน"

เขากล่าว "ข้าจะไปให้ถึงสุดขอบโลก"

เจ้าชายริสรู้ลึก

มีความกลางขึ้นมา

เมื่อเขาได้พยายามและมีกองยูวชนทหารอยู่เคียงข้างคนพวกนี้ได้
ใกล้ชิดพระองค์ราวกับเป็นสมาชิกครอบครัวผู้ที่เสี่ยงตายกับพระองค์จนม
บำที่สมาชิกอีกสองคนคือครีอกและ

เซอร์น่า

เจ้าชายริสทรงสงสัยว่าพวกเขาจะไปด้วยกันหรือไม่

เขาก็จะมาช่วยเสริมแรงแก่พระองค์

แต่หากว่าพวกเขาต้องการจะหันหลังกลับก็ปล่อย

ให้มันเป็นไปพระอิมจะไม่ตรัสซ้ำสอง

ครีอกและเซอร์น่ายืนอยู่ตรงนั้นมองจ้องกลับไปด้วยความไม่แน่ใจ

"ข้าเป็นผู้หญิง" อินดรากล่าวกับพวกเขา "พวกเจ้าล้อเลียนข้ามาก่อน
แต่กระนั้น ข้าก็ยังผาดเตรียมพร้อมสำหรับความท้าทายแห่งนักรบ
ในขณะที่พวกเจ้าต่างก็มีมัดกล้ำม

แต่ทำได้เพียงแค่หยอกล้อและหาตกลัว"

เซอร์น่าทำเสียงคำรามและรู้สึกรำคาญ

เขาปิดผมยาวสีน้ำตาลไปด้านหลัง เขามีดวงตาขนาดเล็กและห่าง เขา
ก้าวมาข้างหน้า

"ข้าจะไปด้วย" เขากล่าว "แต่ข้าทำเพื่อธอร์กรินเท่านั้น"

ครีอกเธอเป็นคนเดียวที่ยังคงยืนอยู่ตรงนั้น

ใบหน้าเขาเป็นสีแดงและมีท่าทางแข็งขึ้น

"พวกเจ้าเป็นพวกโง่เง่าเสียจริง" เขากล่าว "พวกเจ้าทุกคนเลย"

แต่กระนั้น เขาก็ก้าวมาข้างหน้าเพื่อมารวมกลุ่ม

เจ้าชายริสทรงพอพระทัย

ทรงหันกลับไปนำพวกเขาสู่ขอบเหวของหุบเขาใหญ่

มันไม่เหลือเวลาให้เสียอีกแล้ว

*

เจ้าชายริสเกาะตัวอยู่ด้านข้างของหน้าผา ขณะที่ก้าวลงไปที่ละน้อย

คนอื่นอยู่ห่างไปข้างบนหลายฟุต
พวกเขาทุกคนต่างเคลื่อนลงมาด้วยความเจ็บปวด
ขณะที่พวกเขาอยู่อย่างนั้นมาเป็นเวลาหลายชั่วโมง
พระทัยของเจ้าชายริสโหมตีกระหน้า
เมื่อพระองค์ทรงปีนลงและพยายามยึดพระบาท แน่นอยู่บนหน้าผา
ข้อพระหัตถ์สับสนและเข้าไปด้วยความหนาวเย็น
พระบาทของพระองค์ไถลไปบนก้อนหินลื่น
พระองค์ไม่ได้ทรงคิดว่ามันจะยากลำบากขนาดนี้
พระองค์ทอดพระเนตรลงไปและพยายามสำรวจไปยังภูมิประเทศ
ทรงเห็นถึงสภาพของก้อนหินต่างๆ
และทรงสังเกตเห็นว่าบริเวณด้านล่างมีทั้งก้อนหินที่เป็นแนวตรงดิ่งลงไปและ
ที่มันเป็นไปไม่ได้เลยที่จะปีนลงไปได้
ส่วนอีกที่หนึ่งก็ปกคลุมไปด้วยตะไคร่น้ำหนาที่บางที่ก็เป็นทางลาดชัน
เป็นรอยวาวแหว่ง
มีช่องโหว่เต็มไปด้วยซอกและรอยแตกที่จะใช้เท้าแทรกเข้าไปหรือใช้มือจับ
พระองค์ได้ทรงเห็นเชิงผาที่ยื่นออกมาเป็นช่วงๆ เพื่อให้ทำการหยุดพักได้
แต่กระนั้นการปีนผาได้พิสูจน์แล้วว่ามันยากเกินกว่าที่ประเมินเอาไว้
พระองค์พบว่ามันเป็นการยากที่จะหาตำแหน่งให้วางเท้าลงได้อย่างไม่ต้อง
แต่ก็ยังคงมองไม่เห็นส่วนที่เหลือที่สุดนั้นเลย
ภายในพระทัยของพระองค์นั้น ทรงเต็มไปด้วยความหวาดกลัว
พระศอล่าของพระองค์แห้งผาก
และส่วนหนึ่งข้างในนั้นก็ทรงสงสัยว่าพระองค์ได้กระทำความผิดอันใหญ่
แต่พระองค์เลือกที่จะไม่แสดงความกลัวแก่คนอื่น
เมื่อธอร์ได้จากไปแล้ว พระองค์จะต้องเป็นผู้นำในตอนนี้
พระองค์จะต้องเป็นตัวอย่างที่ดี
พระองค์รู้ว่าการกระทำตามความกลัวย่อมไม่เกิดผลดีใดๆขึ้นเลย

พระองค์จะต้องมีความเข้มแข็งและมีสมาธิ

พระองค์ทรงรู้ว่าความกลัวจะบดบังความสามารถของพระองค์

พระหัตถ์ของเจ้าชายริสสันเทา ในขณะที่ทรงพยายามทรงตัวอยู่
พระองค์ทรงบอกกับตัวเองว่าจะต้องลืมสิ่งที่อยู่ข้างล่างและเพ่งสมาธิไป
แค่ไปที่ละก้าวๆ พระองค์ตรัสบอกกับตัวเอง

พระองค์รู้สึกดีขึ้นที่คิดแบบนี้

เจ้าชายริสทรงพบว่า มีตำแหน่งที่วางพระบาทอีกที่หนึ่งและทรงก้าวไปอีก
และอีกก้าว และทรงมาเริ่มมีจังหวะการป็นที่สม่ำเสมอ

"ระวังตัวด้วย!" เสียงหนึ่งดังขึ้นมา

เจ้าชายริสทรงทำพระทัยกลัว

ในขณะที่ก๊อนกรวดหล่นตกลงมาอยู่รอบพระองค์

มันตกลงมาอยู่บนพระเศียรและบริเวณบ่า

พระองค์ทอดพระเนตรขึ้นไปเห็นก้อนหินขนาดใหญ่ที่กำลังกลิ้งลงมา

พระองค์ทรงบ้ายตัวและคลสติดกับมันไปเพียงเล็กน้อย

"ข้าขอโทษ" โอคอนเนอร์ตะโกนลงมา "หินมันไม่แน่น"

พระทัยของเจ้าชายริสตีกระหน่ำ เมื่อพระองค์ทรงมองไปยังด้านล่าง
และพยายามทำพระทัยให้นิ่ง

พระองค์ทรงอยากรู้เหลือเกินว่าข้างล่างจะเป็นเช่นไร

พระองค์เอื้อมไปจับก้อนหินเล็กๆ

ที่ตกมาอยู่บนบ่าและทอดพระเนตรลงไปข้างล่างและทรงโยนก้อนหินลงไปใน

ทรงทอดพระเนตรและรอคอยว่ามันจะมีเสียงสะท้อนขึ้นมาหรือไม่

แต่มันไม่มีเสียงใดๆ สะท้อนกลับมาเลย

ความรู้สึกถึงกลางร้ายได้ทวีคูณยิ่งขึ้น

ขณะที่ยังไม่มีทางรู้ได้ว่าความลึกของหุบเขานี้จะลึกลงไปเท่าใด

และด้วยอาการสั่นของพระหัตถ์และพระบาทนั้น

พระองค์ทรงไม่อาจทราบได้ว่า

พวกเขาจะกระทำมันสำเร็จ

พระองค์ทรงกล้ากลืน ทรงมีความคิดมากมายพรั่งพรั่งเข้ามา
เมื่อพระองค์ทรงป็นต่อไปเรื่อยๆ หรือว่าที่ศรีอภเป็นฝ่ายถูกทั้งหมด?
หรือจริงๆ แล้ว มันไม่มีกันบึงกันแน่?

หรือว่าเป็นภารกิจฆ่าตัวตายที่แสนสะเพร่า?

ขณะที่เจ้าชายริสทรงก้าวไปอีกหนึ่งก้าว ทรงรีบก้าวถึ
ลงมาอีกหลายฟุตและมีแรงผลักลงมากขึ้นอีกครั้ง ทันใดนั้น

พระองค์ก็ได้ยินเสียงของก้อนหินชิ้นเล็กๆ

และได้ยินเสียงร้องลั่นขึ้นมามีความสับสนอยู่ด้านข้างพระองค์และทรงทอด

เจ้าชายริสทรงใช้สัญชาตญาณเอื้อมพระหัตถ์จับเข้ากับข้อมือของเอลเด

ในขณะที่เขาเคลื่อนตัวตกผ่านมา

โชคดีที่พระหัตถ์ข้างหนึ่งของเจ้าชายริสได้เกาะกับหน้าผาเอาไว้แน่น

ทำให้พระองค์สามารถตรึงเอลเด้นได้อย่างแน่นหนาและป้องกันตนเองไม่

เอลเด้นห้อยแกว่งตัวไปมา ทว่าเขาจะไม่สามารถหาที่วางเท้าได้

เอลเด้นมีลำตัวที่มีขนาดใหญ่และหนัก

เจ้าชายริสทรงเริ่มรู้สึกว่กำลังเริ่มถดถอยลงไป

อินดราปรากฏตัวขึ้น

เธอลงมาย้งรวดเร็วและเอื้อมไปจับข้อมือของเอลเด้นอีกข้างหนึ่ง

เอลเด้นยังคงตะเกียกตะกาย แต่ไม่สามารถหาที่วางเท้าได้

"ข้าหาที่มันไม่ได้!" เอลเด้นแผดเสียงกลับมาอย่างแตกตื่น

เขาเตะไปมาอย่างรุนแรง

และเจ้าชายริสทรงรู้สึกกลัวว่าเขาจะหลุดไปจากมือแล้วตกลงไปพร้อมกับ

พระองค์ทรงต้องคิดอะไรให้ได้อย่างเร็วพลัน

เจ้าชายริสทรงระลึกขึ้นได้ว่ามีเชือกที่ไอคอนเนอร์ให้พระองค์ดูก่อนที่

มันเป็นเครื่องมือที่

ใช้วัดกำแพงในช่วงการบุกโจมตีที่เก็บเอาไว้ใช้ตามโอกาสสมควร

ครั้งหนึ่งไอคอนเนอร์เคยกล่าวไว้

"โอคอนเนอร์ เชือกของเจ้า!" เจ้าชายริสทรงตะโกน "โยนมันลงมา!"

เจ้าชายริสทอดพระเนตรขึ้นไป

ทรงเห็นโอคอนเนอร์เป็นเชือกออกจากเอว เขาเอนตัวไปข้างหลัง
แล้วปัดตะขอเข้ากับชอกกำแพงหิน

เขาคดมันจมลงไปอย่างสุดแรงและทดสอบมันอีกหลายครั้ง
จากนั้นจึงโยนเชือกลงมาด้านล่าง เชือกห้อยแกว่งไปมาผ่านเจ้าชายริสไป
มันไม่เหลือเวลาอีกแล้ว

ฝ่ามืออันเปียกชื้นของเอลเดินเริ่มไถลหลุดออกจากพระหัตถ์ของเจ้าชายริส
และ ขณะที่เขากำลังจะตกลงมานั้น เอลเดินก็ฉวยจับเข้ากับเชือกได้
เจ้าชายริสทรงกลั่นหายใจและภาวนาให้มันตรึงเขาอยู่ได้

และมันก็เป็นเช่นนั้น เอลเดินค่อยๆ

ดึงตัวเองขึ้นมาจนกระทั่งเขาหาตำแหน่งวางเท้าได้

เขายืนอยู่ตรงแนวหินที่ยื่นจากหน้าผา เขาหายใจหอบ
แล้วกลับมาทรงตัวได้อีกครั้ง

เขาลอนหายใจยาวไปที่เต็มอาการอ่อนคลาย เช่นเดียวกันกับเจ้าชายริส
มันเกือบจะพลาดไปแล้ว

*

พวกเขาไปเขาไปเรื่อยๆ

จนกระทั่งเจ้าชายริสไม่อาจทราบว่าเป็นเวลานานเท่าใดแล้ว
ท้องฟ้าเปลี่ยนเป็นมืดครึ้มขึ้น พระเสโทไหลรินแม้ว่าอากาศจะหนาวเย็น
พระองค์รู้สึกราวกับว่า เวลาของพระองค์จะหมดลงได้ในทุกชั่วขณะ
พระหัตถ์และพระบ

เสียงหายใจหอบดังก้องไปทั่วโสตประสาท
พระองค์ทรงสงสัยว่ามันจะต้องไต่ลงไปนานอีกเท่าใด
พระองค์ทรงรู้สึกราวกับว่าจะไม่สามารถลงไปกันบึงได้ในเวลาอันใกล้
พวกเขาทั้งหมดจะต้องหยุดและพักผ่อนโดยเฉพาะอย่างยิ่งในยามค่ำคืน

แต่ปัญหาก็คือ มันไม่มีที่ไหนให้หยุดและพักผ่อนได้

เจ้าชายริสไม่สามารถทำอะไรได้

นอกจากทรงสงสัยว่าหากพวกเขาเหนื่อยล้ามากเกินไป

ถ้าหากว่าพวกเขาอาจจะเริ่มตกลงไปที่ละคนๆ

ต่อมา เกิดเสียงดังสนั่นจากก้อนหิน จากนั้นก้อนกรวดเป็นต้นๆ

ก็ถล่มลงมา มันหล่นมาใส่พระเศียร

ตกมายังพระพักตร์และดวงพระเนตรของเจ้าชายริส

พระทัยของพระองค์ทรงหยุดเต้น

มันเหมือนกันว่าพระองค์ทรงได้ยินเสียงกริรร้องซึ่งเสียงมันแตกต่างไป

ในครั้งนั้นมันเป็นเสียงกริรร้องแห่งความตาย

และที่ปลายสายพระเนตรของพระองค์นั่นเอง

พระองค์ได้ทรงเห็นการตกฮวบลงมา

มันผ่านพระองค์ไป

มันเร็วเกินกว่าที่พระองค์จะรับรู้ได้ มันเป็นร่างๆ หนึ่ง

เจ้าชายริสทรงเอื้อมมือไปคว้าเขาเอาไว้

แต่มันเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วมาก

ทั้งหมดทั้งมวลที่พระองค์ทรงสามารถทำได้คือ

หันไปแล้วเผ่าดู

พระองค์ทอดพระเนตรเห็นครีอกตกลงมากลางอากาศ

เขากริรร้องเสียงแหลม

ร่วงลงมาจากด้านหลัง

แล้วพุ่งตัวตรงดิ่งลงสู่ความไร้แก่นสาร

บทที่ สาม

เจ้าชายเคนดริกทรงมาอยู่เคียงข้างอีเร็ค เจ้าชายบรอนสันและสรีอก ทรงนำทัพทหารหลายพันนายเข้าเผชิญหน้ากับราชาไทรส์และอาณาจักร พวกเขาได้เดินเข้ามาสู่หลุมพรางจากกลอุบายของราชาไทรส์ และเจ้าชายเคนดริกทรงตระหนักดีแล้วว่า ในขณะที่มันสายเกินไปแล้ว และมันเป็นความผิดพลาดครั้งยิ่งใหญ่ที่ทรงไว้วางใจเขา

เจ้าชายเคนดริกทอดพระเนตรขึ้นไปทางด้านขวา ทรงเห็นว่าด้านบนสันเขามีพลธนูของจักรวรรดิราวหมื่นนายเตรียมกำลังไว้ทางด้านซ้ายพระองค์ทรงเห็นว่ามีความหนาแน่นมาก
ด้านหน้าพวกเขาเป็นกองกำลังทหารจำนวนมากขึ้นไปอีก กำลังพลเพียงไม่กี่พันของเจ้าชายเคนดริกไม่สามารถจะเข้าไปต่อสู้กับกำลัง พวกเขาก็จะถูกสังหารและแพ้อย่างราบคาบ หากพวกพลธนูยิงขยับแค่เพียงเล็กน้อยก็จะฆ่าล้างพลทหารของพระองค์ลงทางภูมิศาสตร์แล้วการตั้งมั่นอยู่ที่ฐานของหุบเขาก็ไม่ได้ช่วยพวกเขาเลย ราชาไทรส์ได้เลือกจุดแห่งการสู้รบที่ดีได้เป็นอย่างดี

เจ้าชายเคนดริกประทับนั่งตรงหน้าอย่างหมดหนทาง พระพักตร์แผดเผาไปด้วยไฟแห่งความเคียดแค้นและเดือดดาล พระองค์ทรงจ้องกลับไปอย่างราชาไทรส์ผู้ซึ่งประทับนั่งอยู่บนหลังม้า พร้อมกับรอยยิ้มแห่งความพึงพอใจโดยมีพระโอรสทั้งสี่อยู่เคียงข้างพระองค์ "เงินสำคัญกับท่านมากแค่ไหนหรือ?"

เจ้าชายเคนดริกตรัสถามราชาไทรส์ผู้ซึ่งอยู่ห่างไปราวสิบฟุต พระสุรเสียงของพระองค์แข็งแกร่งราวดังโลหะ

"ท่านถึงได้มาขายพวกเดียวกันเอง เลือดเดียวกันเอง"

ราชาไทรส์ไม่ได้แสดงความสำนึกผิดใดๆ

ทรงมีรอยยิ้มกว้างยิ่งกว่าเดิม

"พวกเจ้าไม่ได้มีสายเลือดเดียวกับข้า จำได้ไหม?" พระองค์ตรัส "นั่นคือเหตุผลว่า

ทำไมข้าถึงไม่ได้ครองบัลลังก์สืบต่อจากพี่ชายของข้าตามกฎหมาย"

อีเร็คกระแอกล่าคอขึ้นด้วยความโกรธเคือง

"กฎหมายแห่งราชวงศ์แม็กกิลกำหนดให้มีการสืบสันตติบัลลังก์สู่พระโอรสไม่ใช่พระอนุชา"

ราชาไทรส์สายพระเกศา

"ทั้งหมดมันไม่สำคัญอีกแล้วในตอนนี้

กฎหมายของเจ้าไม่ได้มีความสำคัญอีกต่อไป

อำนาจสามารถเอาชนะกฎหมายได้

พวกที่มีอำนาจสามารถควบคุมกฎหมายได้ และตอนนี้เจ้าก็เห็นแล้วว่า

ข้าแข็งแกร่งกว่า นั่นหมายถึงนับต่อจากนี้ไป ข้าจะเขียนกฎหมายเอง

การสืบต่อราชบัลลังก์จากรุ่นสู่รุ่นจะไม่จดจำกฎหมายเดิมๆของเจ้าอีก

ทุกอย่างที่พวกเขาจะจดจำก็คือ ข้า ราชาไทรส์ผู้เป็นกษัตริย์

ไม่ใช่เจ้าหรือน้องสาวของเจ้า"

"ราชบัลลังก์ที่ได้มาอย่างผิดกฎหมายจะไม่มีทางอยู่ได้อย่างยั่งยืน"

เจ้าชายเคนดริคทรงโต้ตอบกลับมา "ท่านอาจจะฆ่าพวกเราได้ หรือแม้

แต่โน้มน้าวแอนโดรนิคส์ให้ยินยอมมอบราชบัลลังก์กับเจ้า

แต่เจ้าและข้าต่างก็รู้ว่า เจ้าจะไม่ได้ครอบครองบัลลังก์ได้เป็นเวลานาน

เจ้าจะถูกทรยศเหมือนกับที่เจ้าทำกับพวกเรา"

ราชาไทรส์ประทับนั่งอยู่ตรงนั้นอย่างไร้กังวล

"ถ้าอย่างนั้น

ข้าก็จะล้มรสชาติแห่งราชบัลลังก์จากช่วงเวลาอันแสนสันตราบจนกระทั่ง
และข้าก็จะปรบมือให้กับคนทรยศ

ที่มีความสามารถเทียบเท่ากันกับวันที่ข้าทรยศเจ้า"

"คุณกินพอแล้ว!"

ผู้บัญชาการทหารจักรวรรดิตะโกนขึ้น

"จงยอมแพ้หรือยอมตายกันทั้งหมด!"

เจ้าชายเคนดริกทรงจ้องกลับไปด้วยความโกรธเคือง
ด้วยทรงทราบดีว่า จะต้องยอมแพ้ แต่ไม่ทรงปรารถนาจะทำเช่นนั้น

"วางอาวุธของพวกเจ้าลง"

ราชาไทรสเตอร์อย่างสงบ

ด้วยน้ำเสียงปลอมโยน

"ข้าจะปฏิบัติกับพวกเจ้าอย่างยุติธรรมเฉกเช่นนักรบ

"เจ้าจะเป็นนักโทษแห่งสงคราม

ข้าจะไม่ใช้กฎหมายของเจ้า

แต่ข้าจะให้เกียรติแก่กฎแห่งสงครามสำหรับนักรบ

ข้าให้สัญญากับเจ้าว่าจะไม่ทำร้ายเจ้า"

เจ้าชายเคนดริกทอดพระเนตรไปยังเจ้าชายบรอนสัน สร้อย และอีเร็ค
ผู้ซึ่งจ้องมองกลับมายังพระองค์ พวกเขาทั้งหมดนั่งอย่างสงบเงียบ
อย่างอัศจรรย์ผู้มีความทรงญาณโดยมีม้าที่เคลื่อนไหวด้วยท่าทางกระฉับกระเฉง

"ทำไมพวกข้าต้องเชื่อใจเจ้าด้วย?"

เจ้าชายบรอนสันทรงตะโกนกลับมายังราชาไทรส์

"เจ้าได้พิสูจน์แล้วว่าคำพูดของเจ้าไร้ความหมาย

และข้าก็มีใจที่จะตายอยู่ที่นี่

ในสมรภูมিরบ

เพื่อที่จะล้างรอยยิ้มออกไปจากใบหน้าของเจ้า"

ราชาไทรส์ทรงหันกลับมาทำพระพักตร์บึ้งตึงใส่เจ้าชายบรอนสัน

"เจ้าพูดมาได้ เพราะเจ้าไม่ใช่พวกราชวงศ์แม็คกิล เจ้าเป็นแม็คคลาเวิร์ด
เจ้าไม่มีสิทธิ์มายุ่งย่ามกับกิจของราชวงศ์แม็คกิล"

เจ้าชายเคนดริกทรงเข้ามาปกป้องพระสหาย

"เจ้าชายบรอนสันถือเป็นหนึ่งในชาวแม็คกิลแล้ว

พระองค์ตรัสในนามของพวกเรา"

ราชาไทรส์ทรงขบกรามแน่นและเห็นได้ชัดว่าทรงรู้สึกรำคาญ

"ทางเลือกเป็นของเจ้า

มองดูกำลังของพวกเจ้าเองและทหารพลธนูของพวกเราหลายพันคนที่เตรียม
เจ้าแพ่ภูมิปัญญาของเรา

แม้ว่าเจ้าจะยกดาบขึ้นมาได้

ทหารของเจ้าก็จะตายคาที่อยู่ตรงนั้น

และเจ้าก็มองออกชัดเจนแล้วเรื่องนี้

มันมีช่วงเวลาแห่งการต่อสู้และช่วงเวลาที่ต้องยอมแพ้

หากเจ้าต้องการปกป้องทหารของเจ้าก็จงทำตามสิ่งที่ผู้บังคับบัญชาที่ดีควร
วางอาวุธเจ้าลงซะ"

เจ้าชายเคนดริกทรงชบگرامแน่นหลายครั้งหลายครา

ทรงรู้สึกแผดเผาอยู่ด้านใน

แม้พระองค์จะทรงเกลียดการยอมรับมันมากเท่าไร

พระองค์ทรงรู้ว่าราชาไทรส์พูดถูก

พระองค์ทรงฆ่าเลื่องไปและทรงทราบได้ในทันทีว่า ทหารส่วนใหญ่

ถ้าไม่ใช้ทั้งหมดนั้นจะถูกฆ่าตายอยู่ตรงนี้หากพยายามต่อสู้

แม้ว่าพระองค์ต้องการจะต่อสู้มากเท่าใด มันก็จะเป็นเรื่องที่เขาเห็นแก่ตัว

แม้ว่าพระองค์จะดูถูกดูแคลนไทรส์สักเท่าใด

แต่พระองค์ทรงทราบว่าที่ราชาไทรส์ตรัสเป็นเรื่องจริงที่ทหารของพระองค์

ทราบได้ที่พวกเขามีชีวิตอยู่รอด

พวกเขาก็สามารถต่อสู้ได้อีกในวันข้างหน้า

อาจจะเป็นที่อื่นหรือสมรภูมิอื่น

เจ้าชายเคนดริกทอดพระเนตรไปยังอีเร็คชายผู้ซึ่งต่อสู้เคียงข้างกันมานับ

ผู้ซึ่งเป็นผู้สุดยอดแห่งทหารกองรบเงิน

และทราบว่าเขาก็กำลังคิดในสิ่งเดียวกันอยู่

การเป็นผู้นำนั้นมันต่างจากการเป็นอัศวินอัศวินที่สามารถจะต่อสู้ปลดปล่อย

แต่ผู้นำนั้นจะต้องคิดถึงผู้อื่นก่อนตนเอง

"มันมีช่วงเวลาแห่งอาวุธและช่วงเวลาที่ต้องยอมปล่อยมัน"

อีเร็คตะโกนร้อง

"เราจะตกลงรับคำของเจ้าในฐานะอัศวิน"

ทหารของพวกเราจะไม่ร้ยอันตรายและ

ในเงื่อนไขนั้นพวกเราก็จะวางอาวุธลง

หากเจ้าฝ่าฝืนไม่ทำตามคำพูดแล้ว

ดวงจิตที่ฟักฝังแต่พระเจ้า

ข้าจะกลับมาจากขุมนรกเพื่อแก้แค้นพวกเจ้าทุกผู้ทุกคน"

ราชาไทรส์ทรงพยักหน้ารับด้วยความพอพระทัย

อีเร็คยืนมือไปวางดาบของเขาลงบนพื้น

พร้อมกับปลดอกมิด

พวกเขาวางอาวุธลงด้วยเสียงกระทบกันดังกังวาน

เจ้าชายเคนดริคก็ทรงกระทำตาม

เช่นเดียวกันกับเจ้าชายบรอนสันและสรีโอก แต่ละคนมีความรู้สึกลังเล

แต่ก็รู้ว่ามันเป็นหนทางที่ฉลาด

ด้านหลังพวกเขาตามมาด้วยเสียงดังกระทบกันของอาวุธนับพันๆ

ขึ้นที่ตกลงจะอากาศแล้วตกลงสู่พื้นดินของฤดูหนาวกองนักรบเงินทั้งหมด

ไทรส์ทรงยิ้มกว้าง

ตอนนี้ลงจากม้าเขาออกคำสั่งพวกเขาต่างลงจากม้าที่ละคนที่ละคนและ

กำลังเฉลิมฉลองกับชัยชนะของตนนี้สำหรับหลายปีที่ข้าถูกเนรเทศไปอยู่ที่

ถูกริชยาจากราชสำนักโดยพี่ชายคนโตจากพระราชอำนาจของเขา

แต่ตอนนี้ใครกันที่มีอำนาจเหนือแม่คิลทั้งหมด"

"อำนาจจากการทรยศเปรียบเสมือนการไร้อำนาจโดยสิ้นเชิง"

เจ้าชายบรอนสันตรัสกลับมา

พระพักตร์ราชาไทรส์เปลี่ยนเป็นขมึงถึง ทรงพยักหน้ากลับไปยังทหาร

พวกทหารรีบรุดมาผูกข้อมือของพวกเขาด้วยเชือกหยาบๆ

จากนั้นจึงลากพวกเขาออกไปโดยมีพวกเขานับพันๆ เป็นนักโทษ

ขณะที่เจ้าชายเคนดริคทรงถูกลากไปนั้น

ทันใดนั้นพระองค์ทรงระลึกได้ถึงพระอนุชา

เจ้าชายก็อดฟรีย์

พวกเขาตามมาด้วยกัน แต่ยังไม่เห็นพระอนุชา กับ ทหารของพระองค์เลย

พระองค์ทรงสงสัยว่า บางทีพวกเขาอาจจะหนีไปได้ และพระองค์ก็หวังว่า

พวกเขาน่าจะมีโชคชะตาที่ดีกว่าตนเอง
บางทีพระองค์อาจจะคาดหวังมากเกินไป
สำหรับเจ้าชายก็อดฟรีดแล้ว ไม่มีใครสามารถล่วงรู้ได้

บทที่ ๕

เจ้าชายก็อดฟรีทรงแทนำหน้ากองพลทหาร
ทรงชนาบ้างไปด้วยพระสหายที่มีอะดอร์ค
ฟุลตันและนายพลเมืองซีเลเชีย
และเคียงข้างกับผู้บัญชาการของจักรวรรดิผู้ซึ่งได้รับการปลดปล่อยให้เป็น
เจ้าชายก็อดฟรีทรงแมาพร้อมกับรอยยิ้มกว้างบนพระพักตร์
ทรงรู้สึกพึงพอใจ

เมื่อทอดพระเนตรไปเห็นกองกำลังของทหารจักรวรรดิจำนวนหลายพัน
พระองค์ทรงใคร่ครวญไปด้วยความพึงพอใจถึงการให้เงินสินบนกับพ
มันเป็นทองคำบรรจุในกระสอบที่มีจำนวนมากมายนับไม่ถ้วน
พระองค์ทรงระลึกถึงสีหน้าของพวกเขา
และทรงรู้สึกปิติยินดีที่แผนการของพระองค์สัมฤทธิ์ผล
พระองค์ทรงไม่แน่ว่าพระทัยจนกระทั่งช่วงวินาทีสุดท้าย
มันเป็นครั้งแรกที่พระองค์ทรงหายใจได้อย่างสะดวก
มันมีหนทางมากมายในการชนะสงคราม

ท้ายที่สุดแล้ว

พระองค์ก็เพิ่งจะชนะสงครามมาโดยไม่เสียเลือดเลยสักหยดเดียว
บางทีมันอาจจะไม่ทำให้พระองค์มีเกียรติหรือกล้าหาญอย่างเช่นนักรบอื่น
แต่มันก็ยังทำให้พระองค์ประสบความสำเร็จ

เมื่อวันหนึ่งสิ้นสุดลงแล้วนี่ไม่ใช่จุดมุ่งหมายกระนั้นหรือ?

พระองค์จะทรงเลือกที่จะเก็บชีวิตของทหารทุกคนไว้
และเลือกใช้การตัดสินบนมากกว่าเห็นพวกเขาครึ่งหนึ่งต้องถูกฆ่าโดย
ปราศจากการยั้งคิดจากการถือเกียรติแห่งอัศวิน
นั่นมันก็เป็นเรื่องเฉพาะพระองค์

เจ้าชายก็อดฟรีทรงงานหนักเพื่อประสบความสำเร็จ

พระองค์ได้ใช้ความสัมพันธ์ส่วนพระองค์ในตลาดมืดผ่านไปทางนางโล
โรงเตี๊ยมและตรอกที่ลับตา เพื่อที่จะตามสืบหาว่าใครนอนหลับกับผู้ใด
หรือว่านางโลมที่ไหนที่ผู้บัญชาการของจักรวรรดิจะไปเป็นประจำในอ
และสืบหาว่าผู้บังคับบัญชาของจักรวรรดิคนไหนก็เปิดใจที่จะรับเงิน
เจ้าชายก็อดฟรีทรมมีช่องทางการสื่อสารอย่างผิดกฎหมายมากไปกว่าที่ใ
ทรงใช้เวลาทั้งชีวิตรวบรวมข้อมูลและตอนนี้ข้อมูลเหล่านั้นก็ได้นำมาใช้ป
มันไม่ได้เสียหายอะไรที่พระองค์ทรงจ่ายสินน้ำใจแก่ทุกคนที่ทรงติดต่อย
และสุดท้ายพระองค์ก็ได้นำทองคำของพระบิดามาใช้ให้เกิดประโยชน์

กระนั้น เจ้าชายก็อดฟรีทก็ยังไม่ทรงแน่วพระทัยว่า พวกเขาจะเชื่อใจได้
จนกระทั่งถึงช่วงเวลาสุดท้าย

มันไม่มีใครที่จะมาซื้อขายกันได้อย่างพวกหวัชโมย

พระองค์ทรงใช้โอกาสที่พระองค์ทรงมี

ทรงทราบว่ามันเหมือนการโยนเหรียญที่ผู้คนจะไว้วางใจกันได้ก็ต่อ

เมื่อได้รับการจ่ายเป็นทองคำ

แต่พระองค์ทรงจ่ายพวกนั้นเป็นทองคำชั้นเลิศ ระดับเยี่ยมยอด

พวกเขาจึงผันแปรไปเป็นพวกที่ไว้วางใจอย่างมากซึ่งมากกว่าที่พระองค์ท

จริงอยู่ที่พระองค์ทรงไม่ทราบว่ามันจะเป็นเวลานานเท่าไรที่กองทัพจ

แต่อย่างน้อยๆ พวกเขาก็ได้ประจบประแจง

เขามารวมกันเป็นกองทัพเดียวแล้ว ในขณะนี้

"ข้าคิดผิดเกี่ยวกับตัวท่าน" เสียงหนึ่งดังขึ้น

เจ้าชายก็อดฟรีททรงหันไปเห็นนายพลแห่งเมืองซีเลเซียได้เข้ามาอยู่ด้า

และมองมาด้วยความชื่นชม

"ข้าต้องยอมรับว่า ข้าเคยสงสัยในตัวท่าน" เขาพูดต่อ "ข้าขอโทษ

ข้าไม่เคยนึกฝันว่าแผนการของท่านจะเป็นแผนการอันหลักแหลม

ข้าจะไม่ตั้งคำถามกับท่านอีกแล้ว"

เจ้าชายก็อดฟรีททรงยิ้มกลับมา

ทรงรู้สึกถึงการได้รับการแก้ต่างที่นายพลทุกคนและทหารทุกฝ่ายต่างพากัน
ทั้งในราชสำนักของพระบิดา ในหมู่ันกรบ
พระองค์ถูกมองด้วยสายตาแห่งการดูถูกเหยียดหยามมาโดยตลอด
ในบัดนี้ ที่สุดแล้ว

พวกเขาก็ได้เห็นว่าพระองค์นี้ก็สามารถมีประสิทธิภาพเพียงพอกับพวกเขา
"อย่ากังวลไปเลย" เจ้าชายก็อดฟรีดริช
"ข้าตั้งคำถามตัวเองและก็เรียนรู้ไปเรื่อยๆ" ระหว่างทาง
ข้าไม่ใช่ผู้บังคับบัญชาการและข้าก็ไม่มีแผนการต้นฉบับอะไรที่เหนือไปกว่า
"แล้วเรากำลังไปที่ใด ในตอนนี้?" นายพลถาม
"เพื่อเข้าร่วมกับเจ้าชายเคนดริก อีเร็คและคนอื่นๆ
และเข้าไปให้กำลังใจพวกเขา"

พวกเขาก็เข้าไปมีกองกำลังหลายพันนายที่ติดขัดไปกับหนทางที่ไม่ราบ
มันเป็นสหพันธ์ของทหารจักรวรรดิและของเจ้าชายก็อดฟรีดริชที่มุ่งหน้าลงด
ข้ามผ่านที่ราบกว้างไกลที่เต็มไปด้วยฝุ่นและความแห้งแล้ง
พวกเขามุ่งหน้าไปสู่หุบเขาที่เจ้าชายเคนดริกได้นัดพวกเขาไปชุมนุม
ขณะที่พวกเขาก็เข้าไป

ความคิดนับล้านก็โผเข้ามาสู่จิตใจของเจ้าชายก็อดฟรีดริช
พระองค์ทรงสงสัยว่าเจ้าชายเคนดริกและอีเร็คได้เดินทางถึงที่ใดแล้ว
ทรงสงสัยว่าพวกเขาจะถูกล้อมด้วยกองกำลังมากกว่าสักเท่าใด
ทรงสงสัยว่าสงครามถัดไป พระองค์จะไปได้ไกลสักเท่าใด
ที่มันจะเป็นสงครามที่แท้จริง มันจะไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้อีกแล้ว
จะไม่มีทางใช้กลอุบายได้อีกแล้ว และก็ไม่มีทองคำเหลืออีกแล้ว

พระองค์ทรงกลากลิ่นและกระวนกระวาย
พระองค์ทรงรู้สึกว่าพระองค์ไม่ได้มีความกล้าหาญเหมือนอย่างเคยที่ทุกคน
เหมือนที่ทุกคนได้เกิดมาพร้อมกับความอาฆาต
ทุกคนดูจะไร้ซึ่งความกลัวในสงครามหรือแม้ แต่ในชีวิต

แต่เจ้าชายก็อดฟรีย์ทรงยอมรับว่าพระองค์ทรงกลัว

เมื่อมันมาถึงตัวพระองค์ เมื่อสงครามมีความหนาตาขึ้น

พระองค์รู้ว่าพระองค์จะไม่เลียงสงคราม

แต่พระองค์มิได้มีความคล่องแคล่วและดุนุ่มงำม

พระองค์ไม่ได้มีทักษะเหมือนคนอื่น ๆ

และทรงไม่รู้ว่าจะมีกี่ครั้งที่เทพเจ้าแห่งความโชคดียจะช่วยพระองค์เอาไว้ได้

คนอื่น ๆ ดูเหมือนไม่ใส่ใจว่าหากพวกเขาตายพวกเขาทุกคนดูเหมือนจะ

แต่พระองค์ทรงรักชีวิตมากกว่า ทรงรักการดื่มเหล้ามอลต์

ทรงรักในรสอาหาร

และถึงแม้ในตอนนี้

พระองค์จะรู้สึกถึงเสียงคำรามในท้องและแรงกระตุ้นให้ไปหาความปลอดภัย

ชีวิตแห่งสงครามมันไม่ใช่ชีวิตที่เหมาะสมกับพระองค์

แต่พระองค์ทรงระลึกถึงธอร์ที่อยู่ในที่ใดสักแห่งและถูกจับตัว

พระองค์ทรงคิดถึงการต่อสู้ตั้งเครือข่ายตัวร่วมกัน

พระองค์ทรงทราบว่ามันคือสถานที่แห่งเกียรติยศที่มีมลทินอย่างที่ยมันเป็น

พวกเขาขึ้นมาไปเรื่อย ๆ

จนกระทั่งทุกคนขึ้นสู่ระดับสูงสุดของยอดเขาแล้วทำให้สามารถมองเห็นที่

พวกเขาหยุดอยู่ตรงนั้นและเจ้าชายก็อดฟรีย์ทรงต้องหรีพระเนตร

จากแสงพระอาทิตย์ที่สว่างเจิดจ้าและพยายามปรับสภาพการมองเห็น

พระองค์ทรงยกพระหัตถ์ขึ้นป้องดวงพระเนตรและมองออกไปยังสับสน

จากนั้น เมื่อภาพทุกอย่างปรากฏชัดขึ้น พระองค์ ทรงรู้สึกหวาดกลัว

พระหทัยแทบหยุดเต้น

เมื่อทรงเห็นว่าทหารหลายพันนายของเจ้าชายเคนดริกและอีเร็ครวมกับท

ถูกมัดและจับเป็นเชลย

นี่คือจุดนัดหมายที่พวกเขาควรจะเข้ามาร่วมสมทบกำลัง

พวกเขาถูกล้อมไว้จากทหารจักรวรรดิที่มีกำลังมากกว่าสิบเท่า

พวกเขาเดินด้วยเท้า

ส่วนข้อมือถูกมัดไว้และถูกจับเป็นนักโทษ

ถูกนำตัวออกไปจากตรงนั้นทุกคน เจ้าชายก็อดฟรีย์ทรงทราบว่า
เจ้าชายเคนดริคกับอีเร็คจะไม่มีทางยอมแพ้ย
ยกเว้นสำหรับเพื่อเหตุผลที่ดีพอ
มันดูราวกับว่าพวกเขาได้ถูกจัดฉากเอาไว้
เจ้าชายก็อดฟรีย์มีพระอาการตัวแข็งอยู่ในความแตกตื่นหวาดกลัว
และทรงสงสัยว่าเรื่องนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร
พระองค์ทรงคาดว่าจะพบพวกเขาท่ามกลางสมรภูมิที่มีการต่อสู้กันอย่างถึง
และทรงคาดว่าจะร่วมเข้าสู่โຈມและรวมกำลังเข้ากับพวกเขา แต่ในตอนนั้น
พวกเขากำลังลาลับหายตัวไปสู่ขอบฟ้าที่ครึ่งหนึ่งของกองทัพได้พินสยตา
นายพลของจักรวรรดิขี่ม้าขึ้นมายู่เขียนข้างเจ้าชายก็อดฟรีย์แล้วพูดเย
"มันดูเหมือนว่าทหารฝ่ายท่านแพ้แล้ว" นายพลจักรวรรดิกล่าว
"นี่มันไม่เหมือนที่เราตกลงกันไว้"

ก็อดฟรีย์หันมาหาเขาและเห็นท่าทีที่วิตกกังวลของนายพล
"ข้าจ่ายให้เจ้าอย่างงาม" เจ้าชายก็อดฟรีย์ตรัส
แม้พระองค์จะรู้สึกกังวล
แต่ก็พยายามรวบรวมน้ำเสียงแห่งความมั่นใจและ
ในขณะที่พระองค์ทรงรู้ว่าข้อตกลงกำลังจะล้มไม่เป็นท่า
"และเจ้าก็สัญญาว่าจะเข้าร่วมรบกับข้า"
นายพลจักรวรรดิส่ายหัว
"ข้าสัญญาว่าจะเข้าร่วมรบในสมรภูมิ แต่ไม่ได้จะมาฆ่าตัวตาย
กองพลที่มีทหารเพียงไม่กี่พันนายของพระองค์
ไม่อาจจะสู้กองทัพอันมโหฬารทั้งหมดของแอนโดรนิคส์ได้
ข้อตกลงมันเปลี่ยนไป พวกท่านจงไปต่อสู้
ด้วยตัวเองเถิดและข้าจะเก็บทองเอาไว้"
นายพลจักรวรรดิหันไปและตะเบ็งเสียงร้อง
ขณะที่เขาตะมั่วและมุ่งหน้าออกไปอีกทางหนึ่งโดยมีทหารของข้าติดตาม

ในไม่ช้าพวกเขาก็หายตัวไปในอีกด้านหนึ่งของหุบเขา

"เขามีสองของพวกเรา" อะคอร์ทกล่าว "เราควรจะตามเขาไปไหม?"

เจ้าชายก็อดฟรีย์ส่ายพระเศว

ขณะที่ทรงทอดพระเนตรพวกเขาซีม้อออกไป

"ทำเช่นนั้นแล้ว มีอะไรดีขึ้นมาหรือ? ทองคำก็คือทองคำ

ข้าจะไม่เสี่ยงชีวิตพวกเราไป ปล่อยเขาไปเถิด

ทองคำเราหามาได้อีกเสมอ"

เจ้าชายก็อดฟรีย์สองหันไปทอดพระเนตรยังขอบฟ้า

ไปยังกองทัพบของเจ้าชายเคนดริกและอีเร็คที่หายตัวไปแล้ว

นี่คือเรื่องที่พระองค์ทรงใส่พระทัย ตอนนี้

พระองค์ไม่มีกองกำลังเสริมและถูกทิ้งให้โดดเดี่ยวกว่าครั้งก่อนๆ

พระองค์ทรงรู้ลึกกว่าแผนการของพระองค์กลายเป็นไร้คุณค่า

"ต่อจากนี้ไป จะทำอย่างไรกันดี?" ฟุลตันเอ่ยถาม

เจ้าชายก็อดฟรีย์ทรงยกไหล่

"ข้าไม่มีแผนการใด" พระองค์ตรัส

"พระองค์ตรัสเช่นนั้นไม่ได้" ฟุลตันกล่าว

"พระองค์เป็นผู้บัญชาการกองทัพบแล้ว ในตอนนี้"

แต่เจ้าชายก็อดฟรีย์ทรงยกไหล่อีกครั้ง "ข้าพูดความจริง"

"การเป็นนักรบอะไรพวกนี้มันยาก"

อะคอร์ทกล่าวพร้อมกับเกาบริเวณท้องของเขา แล้วถอดหมวกออกมา

"มันไม่ได้สำเร็จอย่างที่ท่านคาดไว้ใช่หรือไม่?"

เจ้าชายก็อดฟรีย์ประหลาดใจตรงนั้นบนหลังม้าใส่พระเศวพยายามโต้

"เราควรจะกลับดีไหม?" ฟุลตันถาม

"ไม่"

เจ้าชายก็อดฟรีย์ทรงได้ยินสิ่งที่ตรัสและรู้สึกตกตะลึงกับพระองค์เอง

คนอื่นๆ ต่างหันและมองมายังพระองค์ด้วยความรู้สึกช็อค

"

นั่นคือความจริงที่ว่าชาโม่ได้มีทักษะอย่างพวกเขา

แต่ข้ามีหัวใจ อย่างน้อยๆ ก็ในบางโอกาส และท่านก็เช่นกัน
สิ่งที่ข้ารู้คือพวกเขาเหล่านั้น พี่น้องของพวกเราถูกจับตัวไป
แล้วข้าเองก็เลือกที่จะสละชีวิตมากกว่าที่จะมีชีวิตอยู่
เมื่อเห็นพวกเขาถูกนำตัวไปต่อหน้าต่อตา
แทนที่จะกลับบ้านไปอย่างกับสุนัข
กลับยังเมืองของพวกเราแล้วรอคอยพวกจักรวรรดิเข้ามาฆ่าพวกเรา
ขอให้แน่ใจว่าพวกเขาจะมาตามสังหารพวกเรา ไม่วันใดก็วันหนึ่ง
แต่พวกเราสามารถลงไปได้ในตอนนี้อย่างง่ายดายทั้งสอง
ต่อสู่ไล่ล่าพวกศัตรูในฐานะของอิสระชน
หรือพวกเราจะลงไปด้วยความละอายใจและไร้เกียรติ
ทางเลือกเป็นของพวกท่านแล้ว จงชี้มาให้กับข้า มีชีวิตอยู่หรือไม่
เราจะไปด้วยกันสู่ความรุ่งโรจน์"

เสียงตะโกนจากเหล่าทหารดังตามมาเสียงดังเต็มไปด้วยความกระตือรือร้น
มันทำให้เจ้าชายก็อดฟรีทงรู้สึกประหลาดใจ พวกเขายกดาบขึ้นสูง
นั่นทำให้พระองค์ทรงมีกำลังใจ

มันทำให้เจ้าชายก็อดฟรีทงตระหนักถึงความจริงในสิ่งที่พระองค์ฟัง
พระองค์ไม่ได้ทรงคิดคำพูดเหล่านั้นออกมาก่อน
พระองค์เพียงแค่รู้สึกผ่านจากความรู้สึกในช่วงหนึ่ง
ขณะนี้พระองค์ทรงตระหนักแล้วว่าต้องยึดมันกับสิ่งนั้น
และทรงรู้สึกตกตะลึงเล็กน้อยกับคำพูดของพระองค์ถึง
ความกล้าหาญภายในที่ทำให้พระองค์รู้สึกเกรงขาม

ขณะนี้ เหล่าทหารเคลื่อนไหวกันอย่างกระฉับกระเฉงอยู่บนม้า
เตรียมอาวุธพร้อม
และเตรียมตัวสำหรับการจู่โจมครั้งสุดท้ายโดยมีอะคอร์ดและฟลุตอันอยู่เคียง
เคียงกันไหม?" อะคอร์ดถาม

เจ้าชายก็อดฟรีทงทอดพระเนตรเห็นเขาหยิบถุงไวน์ขึ้นมา

พระองค์ทรงคว้ามันมาจากมือของอะคอร์ธ และยก ขึ้นดื่มดองแล้วดองเล่า
จนกระทั่งพระองค์เริ่มจะเมามาย

เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วที่พระองค์แทบจะไม่หยุดพักหายใจ
ในที่สุด เจ้าชายก็อดฟรีก็ทรงเช็ดพระโอษฐ์และยื่นไวน์กลับมา
ข้าทำอะไรลงไป? พระองค์สงสัย

พระองค์ทรงยอมรับกับตัวเองและคนอื่น ๆ
ว่าสงครามนั้นพระองค์ไม่สามารถเอาชนะมันได้
พระองค์ได้คิดตรองอย่างถี่ถ้วนแล้วหรือ?

"ข้าไม่คิดว่าพระองค์มีมันอยู่ในตัว"
อะคอร์ธกล่าวพร้อมกับตบเข้าที่ด้านหลังของพระองค์
ในขณะที่เขาเรอออกมา "เป็นสุนทรพจน์ที่เยี่ยมทีเดียว
ดีกว่าที่เคยดูในโรงละคร!"

"เราน่าจะขายตัวได้นะ" ฟุลตันเข้ามาเสริม
"ข้าเดาว่าเจ้าผิดเพียงครั้งเดียว" อะคอร์ธกล่าว

"ข้าว่ามันดีกว่าที่จะตายในทำนองมากกว่าท่านอน"

"บางที่ตายแบบท่านอนอาจจะแย่มากแค่ครึ่ง
หากเราตายบนที่นอนของหอนางโลม" ฟุลตันกล่าวเสริม

"จงฟัง จงฟัง" ฟุลตันกล่าว

"หรือว่าเราจะตายไปด้วยเหยือกเหล้ามอลต์ในลำแขน
ขณะที่เอนหัวไปข้างหลังดี!"

"นั่นมันดีเลยทีเดียว" อะคอร์ธกล่าว ขณะที่เขาดื่มเหล้า

"แต่หลังจากสัปดาห์ ข้าเดาว่ามันก็คงจนน่าเบื่อไปซะทั้งหมด"
ฟุลตันกล่าว "มันจะมีเหล้าซั๊กก็เหยือกที่ผู้ชายคนหนึ่งจะดื่มได้?
หรือผู้หญิงสักก็คนที่ผู้ชายคนหนึ่งจะนอนด้วย?"

"คือ ก็เยอะอยู่ จริงๆที่เจ้าคิดมาก็ถูก" อะคอร์ธกล่าว "ถึงอย่างนั้น
ข้าเดาว่ามันก็คงสนุกที่จะตายในแบบที่ต่างออกไป ในแบบที่ไม่น่าเบื่อ"

อะคอร์ดล่อนหายใจออกมา

"หากเรารอดตายจากเรื่องทั้งหมดนี้

อย่างน้อยๆ

มันก็ทำให้เรามีเรื่องมาดื่มเหล้ากันอีก

สำหรับครึ่งหนึ่งในชีวิตที่เราสมควรได้รับมันตอบแทน"

เจ้าชายก็อดฟรีทรวงเบือนหนีไปทางอื่น

เพื่อพยายามลดความสนใจของการพูดเรื่อยเปื่อยของอะคอร์ดกับฟูลตัน

พระองค์ทรงต้องการมีสมาธิ

มันถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะต้องโตเป็นลูกผู้ชายและทิ้งเรื่องพูดเล่นเย้าแหย่

ทิ้งเรื่องตลกขบขันหัวในโรงเหล้า

เพื่อการตัดสินใจพระทัยอย่างแท้จริงต่อสิ่งที่จะส่งผลกระทบต่อผู้คนและโลก

พระองค์ทรงรู้สึกถึงความหนักอึ้งอยู่บนพระวรกาย

พระองค์ไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากสงสัยว่า

นี่คือสิ่งที่พระบิดาทรงรู้สึก

นี่เป็นวิถีทางที่ต่างออกไปจากเคย

ยิ่งพระองค์ทรงเกลียดทำนมากเท่าไร

พระองค์ก็ทรงเริ่มที่จะเห็นอกเห็นใจพระบิดามากเท่านั้น

และบางที

ยิ่งไปกว่านั้นคือ

ความหวาดกลัวในตัวพระองค์เองที่ว่า

พระองค์จะกลายมาเป็นเหมือนกับพระบิดา

ด้วยความมั่นใจที่เพิ่มขึ้นมาอย่างรวดเร็ว

เจ้าชายก็อดฟรีทรวงพยายามเอาชนะด้วยการลี้ภัยอันตรายที่อยู่ ณ

เบื้องหน้า

พระองค์ทรงตะเฆ่เข้าไปในทันที

ทรงก้าวร่งเสียงแห่งการประจัญบาน เร่งรุดลงไปยังด้านล่างของหุบเขา

ด้านหลังของพระองค์เกิดเสียงดังร้องประจัญบานจากทหารนับพันตาม

และเสียงจิ้งหะกั้วเท้าของม้าที่ดังตลบอบอวล

ในขณะที่พวกเขามุ่งหน้าเพื่อบุกโดยตามพระองค์มาอยู่ด้านหลัง

เจ้าชายก็อดฟรีทรวงรู้สึกถึงอาการวิงเวียน ถึงสายลมที่พัดพระเกศา

ถึงฤทธิ์ของไวน์ที่ยังติดอยู่ในพระเสีร

และ

ขณะที่พระองค์กำลังมุ่งหน้าไปสู่ความตายอันเที่ยงแท้
พระองค์ทรงสงสัยว่า
สิ่งใดในโลกกันที่ดึงพระองค์ลงมากะทำเรื่องแบบนี้ได้

บทที่ ห้า

ธอร์กรินนั่งอยู่บนหลังม้า มีพ่อของเขาอยู่เคียงข้าง
แม็คคลาวด์อยู่อีกฝั่งหนึ่ง และมีราฟอยู่ใกล้ๆ
ด้านหลังพวกเขาไปมีทหารของจักรวรรดิหลายหมื่นนาย
พวกเขาเป็นกองทหารหลักของแอนโดรนิคัสที่มีวินัยอย่างดีและรอคอยคำสั่ง
พวกเขานั่งอยู่ด้านบนสุดของแนวสันเขามองลงไปยังที่ราบสูงที่ด้านบนยอด
เมืองไฮแลนด์เดีย ธอร์กรินรู้สึกตึงเครียด
เมื่อเขามองเห็นกองกำลังหลายพันนายออกจากเมือง
แล้วขี่ม้ามามุ่งหน้ามาหาพวกเขาเตรียมพร้อมที่จะต่อสู้
พวกนี้ไม่ใช่ทหารของแม็คคลาวด์หรือทหารของจักรวรรดิพวกเขาใส่ชุด
แต่ เมื่อเขากำดาบอันใหม่ในมืออย่างแน่นหนา
เขาไม่แน่ใจว่าคนพวกนี้จริงๆ แล้วคือใคร?
หรือเหตุใดพวกเขาจึงต้องเข้ามาโจมตี?
"แม็คคลาวด์ พวกทหารเก่าของข้า"
แม็คคลาวด์อธิบายใครแอนโดรนิคัสฟัง
"เป็นทหารที่ดีของแม็คคลาวด์ทั้งหมด ทหารทุกนาย
คือคนที่ข้าฝึกฝนให้และต่อสู้มาด้วยกัน"
" แต่ในบัดนี้ พวกเขาต่างเป็นปรปักษ์กับเจ้า"
แอนโดรนิคัสออกความคิดเห็น "พวกเขามุ่งเข้ามาโจมตี
มาเพื่อพบเจ้าในสนามรบ"
แม็คคลาวด์ทำหน้าที่บึ่งตึง ดวงตาของเขาหายไปข้างหนึ่ง
ครึ่งหนึ่งบนใบหน้าถูกประทับตราสัญลักษณ์ของจักรวรรดิ
มันดูแปลกประหลาด
"ข้าขอภัย นายท่าน" เขากล่าว "มันไม่ใช่ความผิดของข้า"

นี่มันคือผลงานของลูกชายข้า บรอนสัน เขาเปลี่ยนคนของข้าเป็นปรปักษ์
ถ้าไม่ได้เป็นเพราะเขาแล้ว พวกทหารก็จะเข้าร่วมกับข้าในเวลา
เข้ามาร่วมกับกองทัพของท่าน"

"มันไม่ใช่เพราะลูกชายของเจ้าหรอก" แอนโดรนิคัสแก้คำพูดให้
โดยน้ำเสียงที่เกร่งดังเหลือกลัว หันหน้ามาหาเขา มันเป็นเพราะว่า
เจ้าเป็นผู้บังคับบัญชาที่อ่อนและเป็นพ่อที่อ่อนแอยิ่งกว่า
ความล้มเหลวในตัวลูกก็คือ ความล้มเหลวในตัวของตัวเอง
ข้าควรจะรู้ว่าเจ้าบังคับทหารของตัวเองยังไม่ได้เลย
ข้าน่าจะฆ่าเจ้าไปเสียตั้งนานแล้ว"

แม้คคลาวดักลินน้ำลายเหือกใหญ่อย่างลนลาน
"นายท่าน ท่านควรจะได้ไตร่ตรองว่าพวกเขาไม่ได้แค่ต่อสู้กับข้า
แต่ต่อสู้กับท่าน พวกเขาต้องการกำจัดอาณาจักรวรรดิ"

แอนโดรนิคัสสายห้วพร้อมวางนิ้วลงจับสร้อยคอที่ร้อยมาจากหัวกระโหลก
"แต่เจ้าอยู่ข้างข้าแล้วในตอนนี้" เขากล่าว "ดังนั้น
การต่อสู้ปะทะกับข้า ก็คือ การต่อต้านเจ้าด้วย"

แม้คคลาวดักชักดาบของเขาออกมา
ทำหน้าบึ้งตึงมองลงไปยังกองกำลังที่เข้ามาใกล้
"ข้าจะต่อสู้และฆ่าฟันทหารของข้าเอง ฆ่าพวกมัน แต่ละคน
และทุกๆคน" เขาประกาศ

"ข้ารู้ว่า เจ้าจะทำ"แอนโดรนิคัสกล่าว "หากเจ้าไม่ทำแล้ว
ข้าก็จะฆ่าเจ้าโดยตัวข้าเอง
แล้วข้าก็จะไม่ต้องการความช่วยเหลือของเจ้าอีกทหารของข้าสร้างความพิ
โดยเฉพา เมื่อนำกองกำลังโดยลูกชายของข้า ธอร์นิคัส"

ธอร์นังอยู่บนหลังม้า เขาได้ยिनบทสนทนาทั้งหมดอย่างลางเลือน และ
ในขณะที่เดียวกัน เขาก็แทบไม่ได้ยินอะไรทั้งนั้น เขาอยู่ในภาวะที่ง่วง
จิตใจของเขาเต็มไปด้วยความคิดแปลกไปที่เขาไม่เคยจดจำได้

ความคิดที่เด่นเป็นจิ้งหะผ่านหัวสมองที่ย้าเตือนอย่างต่อเนื่องถึงความจริง
ถึงหน้าที่ที่ต้องต่อสู้เพื่อจักรวรรดิ
และชะตากรรมของเขาในฐานะลูกชายของแอนโดรนิคัส
ความคิดที่หมุนวนอยู่ในจิตใจอย่างไม่ยอมหยุดหย่อน
ไม่ว่าเขาจะพยายามมากแค่ไหน
เขาก็ไม่สามารถจัดการกับจิตใจให้มีความชัดเจน
ให้สามารถคิดอะไรได้ด้วยตัวเอง
มันเหมือนกับว่าร่างของเขาได้ถูกจับเป็นตัวประกัน
ขณะที่แอนโดรนิคัสกำลังพูดเสียงของเขาได้กลายมาเป็นข้อเสนอในจิตใจ
แล้วจึงกลายมาเป็นคำสั่ง จากนั้น ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม
มันก็กลายมาเป็นความคิดของตัวเอง ธอร์พยายามดิ้นรน ส่วนเล็กๆ
ในตัวของเขาพยายามที่จะกำจัดความคิดที่ แพร่ตัวเข้ามาเหล่านี้
เพื่อไปให้ถึงจุดที่มีความชัดเจน แต่ยิ่งเขาดิ้นรนมากเท่าไร
มันก็ยิ่งยากขึ้นเท่านั้น
ขณะที่เขานั่งอยู่บนหลังม้า
มองออกไปยังกองทัพบที่ควมม้าเข้ามายังที่ราบ
เขารู้สึกถึงเลือดในตัวที่วิ่งผ่านในตัว แล้วสิ่งที่เขาคิดได้ทั้งหมด
ก็คือความจงรักภักดีกับพ่อ
เขาต้องการจะบดขยี้ไม่ว่าใครก็ตามที่เข้ามาขวางทางพ่อ
มันเป็นโชคชะตาของเขาที่จะปกครองจักรวรรดิ
"ธอร์นิคัส เจ้าได้ยินข้าไหม?" แอนโดรนิคัสกระตุ้น
"เจ้าได้เตรียมตัวพิสูจน์ตัวเองในการต่อสู้ เพื่อพ่อของเจ้าหรือเปล่า?"
"ใช่ ท่านพ่อ" ธอร์ตอบกลับ มองตรงไปข้างหน้า
"ข้าจะต่อสู้กับใครก็ตามที่เข้ามาสู้รบกับท่าน" แอนโดรนิคัสยิ้มกว้าง
เขาหันไปหาทหารของเขา
"เหล่าทหาร!" เขาเปล่งเสียงดัง "เวลานี้เราต้องเผชิญหน้ากับศัตรู

เพื่อจัดการกับภูของอาณาจักรวแวน

พวกเราควรจะเริ่มต้นจากพวกทหารของแม็คคลาวด์ที่กลัมาต่อกรกับเรา
ธอร์นิกส์ ลูกชายข้าจะนำพวกเราไปรบ พวกเจ้าจะติดตามเขาไป
อย่างติดตามข้า พวกเจ้าจะสละชีพเพื่อเขา อย่างที่เจ้าจะสละให้ข้า
การทรยศต่อเขา หมายถึงการทรยศต่อข้า"

"ธอร์นิกส์" แอนโดรนิกส์ตะเบ็งเสียงร้อง

"ธอร์นิกส์" ทหารนับ

หมื่น

กล่าวขึ้นพร้อมกันเป็นเสียงสะท้อนกลับมา

ธอร์รู้สึกจะถูกกระตุ้นให้กล้าหาญ เขายกดาบอันใหม่ขึ้นสูง
ดาบแห่งจักรวรรดิที่พ่อผู้เป็นที่รักได้ให้เขาไว้

เขารู้สึกถึงพลังที่วิ่งผ่านอยู่ในนี้ เป็นพลังที่อยู่ในสายโลหิตของเขา
ของประชาชนของเขา ของทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาสมควรจะเป็น ในที่สุด
เขาก็ได้กลับบ้าน กลับมาอยู่กับพ่อของเขาอีกครั้งหนึ่ง

สำหรับพ่อแล้วธอร์จะทำอะไรก็ได้ แม้ แต่กระโจนโผล่เข้าสู่ความตาย

ธอร์ก้าวร้องเสียงแห่งการรบประจันบาน ขณะที่กำลังเตะม้า
มุ่งจู่โจมลงไปยังหุบเขา มันเป็นสมรภูมิแรกของเขา ด้านหลัง
เสียงก้าวร่ำพร้อมรบดังสนั่นหวั่นไหวตามมา

เมื่อทหารหลายหมื่นนายตามเขามา

ทั้งหมดทุกคนเตรียมพร้อมที่จะติดตามธอร์นิกส์...เข้าสู่ความตาย

บทที่ หก

ไมโครเฟิลนั่งขดตัว

เธอถูกพันเข้ากับตาข่ายแอดดอนขนาดใหญ่ที่ยุงเหยิง

เธอไม่สามารถจะเหยียดตัวหรือกระพือปีกของเธอได้

เธอนั่งอยู่ตรงพวงมาลัยด้านหัวเรือของจักรวรรดิ เธอพยายามดิ้นรน

เธอไม่สามารถจะยกคาง ไม่สามารถขยับแขนหรือมากรงเล็บได้

เธอไม่เคยรู้สึกแย่อย่างนี้มาก่อนในชีวิต ไม่เคยรู้สึกถึงการขาดอิสรภาพ

ขาดพลังกำลังเช่นนี้ เธอหมุนตัวเหมือนกับลูกบอล กระพริบตาซ้ำๆ

อย่างสิ้นหวัง มันเป็นความหวังเพื่อธอร์มากกว่าให้ตัวของเธอเอง

ไมโครเฟิลสามารถรู้สึกถึงพลังงานของธอร์ได้

แม้ว่าอยู่ห่างไปเป็นระยะไกล แม้ว่าเรือของเธอจะแล่นออกไปสู่ท้องทะเล

กระดอนขึ้นลงอยู่บนนระลอกคลื่นอันโหดร้าย ร่างกายที่ลอยขึ้นและตกลง

เมื่อคลื่นกระแทกเข้าสู่ดาดฟ้าเรือ

ไมโครเฟิลสามารถรับรู้ว่ธอร์เปลี่ยนแปลงไป

เขากำลังกลายเป็นคนอื่น

เขาไม่ใช่ผู้ชายที่เธอเคยรู้จัก

หัวใจของเธอแตกสลาย

เธอไม่สามารถช่วยอะไรได้

นอกจากรู้สึกรากับว่าเธอได้ทำให้เขาผิดหวัง

เธอพยายามต่อสู้ดิ้นรนอีกครั้ง

เธอต้องการที่จะไปหาเขาอย่างยิ่ง

เพื่อช่วยเหลือเขา แต่เธอไม่สามารถหลุดเป็นอิสระได้

คลื่นใหญ่อีกลูกเข้าปะทะบนดาดฟ้าเรือ

ฟองน้ำจากทะเลทาร์ทุเวียนไหลเข้ามาใต้ตาข่ายของเธอ ทำให้เธอไถลไป

หัวของเธอชนเข้ากับตัวเรือที่เป็นไม้

เธอหมอบตัวและคำรามอย่างเกรี้ยวกราด

เมื่อไร้จิตวิญญาณและความแข็งแกร่งที่เธอเคยมี

เธอได้สละตัวเองไปกับโชคชะตาอันใหม่
ที่เธอรู้ว่าตัวเองกำลังถูกพาไปเพื่อปลิดชีวิต หรือแย่ไปกว่านั้นคือ
ถูกจับขังทั้งเป็น เธอไม่สนใจว่าจะเกิดอะไรกับเธอ
เธอเพียงต้องการให้ธอร์เป็นสุข เธอต้องการโอกาสเดียว
เพียงแค่ออกาสสุดท้าย ที่เธอจะแก้แค้นพวกที่เข้ามารุกรานเธอ
"เธออยู่นั่นไง! โกลไปครึ่งทางบนดาตฟ้า"

หนึ่งในทหารของจักรวรรดิตะโกนขึ้น

ทันใดนั้น

ไม่มีใครเฟลรู้สึกถึงความเจ็บปวดจากการกระทุ้งแทงเข้าที่เกล็ดบนใบหน้า
ใช้หอกแยงผ่านตาซ้าย กระตุ้นให้เธอไปอยู่ในระยะที่ปลอดภัย
เธอพยายามที่จะพุ่งเข้าใส่พวกเขา แต่โชคก็เธอเอาไว้ ทำให้เธอตกลงมา
เธอดำรามอย่างเกรี้ยวกราด ขณะที่พวกเขาแทงหอกใส่เธอ
ครั้งแล้วครั้งเล่า ต่างพากันหัวเราะว่า

เห็นได้ชัดว่าพวกเขากำลังทำไปด้วยความครึกครื้น

"เธอไม่ได้กลัวเราแล้ว"

ใช่ไหมตอนนี้?"

นายทหารคนหนึ่งถามทหารอีกนาย

ทหารอีกคนหนึ่งหัวเราะพร้อมกระทุ้งหอกเข้าไปที่ดวงตาของเธอ

ไม่มีใครเฟลขยับตัวหนีได้ในวินาทีสุดท้าย

ที่มันช่วยเธอไว้จากอาการตาบอด

"เธอไม่มีพิษสงเหมือนตอนที่บินได้" นายทหารคนหนึ่งกล่าว

"ข้าได้ยินว่า"

พวกเขาจะเอาเธอแสดงโชว์ในเมืองหลวงของจักรวรรดิอันใหม่"

"นั่นไม่ใช่ที่ข้าได้ยินมา"

ทหารเองนายพูด

"ข้าได้ยินมาว่า"

เขาจะเอาปีกของเธอออก

และทรมานเธอจากความเสียหายทั้งหมดที่เธอทำไว้กับพวกเรา"

"ข้าอยากจะไปที่นั่นเพื่อเผด็จ"

"แล้วเราต้องเอาเธอไปส่งแบบไม่เสียหายนะหรือ"

ทหารคนหนึ่งถาม

"มันเป็นคำสั่ง"

"แต่ข้าไม่เห็นว่าจะทำไมเราจะทำอะไรไม่ได้ อย่างน้อยๆ
ก็แค่ให้เธอบาดเจ็บนิดหน่อย อย่างไม่เสีย

เธอก็ไม่ได้ต้องการมีตาทั้งสองข้าง ใช่หรือเปล่า?"

ทหารอีกคนหนึ่งหัวเราะ

"งั้นตอนนี้ อย่างที่เจ้าว่ามา ข้าเดาว่าไม่ควร" เขาตอบ

"ทำเลย เอามันให้สนุก"

หนึ่งในทหารเข้ามาใกล้พร้อมกับยกหมอกของเขาขึ้น "อยู่เฉยๆ
แม่สาวน้อย" ทหารคนนั้นกล่าว

ไมโครเฟิลผงะถอยหนี

รู้สึกหมดหนทาง

ในขณะที่นายทหารพุ่งเข้ามาข้างหน้า

เตรียมตัวที่จะพุ่งหอกยาวลงมายังดวงตาของเธอ ทันใดนั้น

คลื่นอีกระลอกก็เข้าปะทะใส่น้ำสาตเข้ามายังขาของนายทหารและเขาก็ไถล

ดวงตาเปิดขึ้นอย่างหวาดกลัว

ในความพยายามอันยิ่งยวดของเธอไมโครเฟิลพยายามยกกรงเล็บขึ้นข้างหน้า

เธอฟาดกรงเล็บลงมาใส่เขาและที่มันลงไปยังลำคอของเขา

เขาก็ดูร้องและมีเลือดไหลทะลักอยู่ทั่วไปหมด มันผสมไปกับน้ำ

ขณะที่เขานอนตายอยู่ข้างใต้เธอ

ไมโครเฟิลจึงรู้สึกถึงความพอใจได้เล็กน้อย

ทหารจักษรรตติที่เหลือนั้นหนีแล้ววิ่งไปกรีดร้องขอความช่วยเหลือ

เพียงอีกไม่นานทหารจักษรรตตินับโหลก็โผล่เข้ามาใกล้และมาพร้อมกับห

พวกเขาทั้งหมดกรูเข้ามาเพื่อจะฆ่าเธอและไมโครเฟิลรู้สึกแน่ใจว่าพวก

ไมโครเฟิลรู้สึกถึงการแผดเผาของความเดือดดาลไปทั่วร่าง

มันไม่เหมือนอะไรที่เธอเคยรู้สึกมาก่อน

เธอปิดตาลงและอธิษฐานถึงพระเจ้า

เพื่อทรงมอบพละกำลังเชื้อที่สุดท้ายแก่เธอ

ไม่มีใครเฟิลรู้สึกถึงความร้อนที่มาจากช่องท้องอย่างช้าๆ

และวิ่งผ่านมาถึงบริเวณลำคอเธออ้าปากขึ้น

แล้วปล่อยเสียงร้องลั่นออกมา

เธอต้องการประหลาดใจที่เปลวเพลิงแห่งการสังหารถูกปลดปล่อยออกมา

เปลวไฟลามไปทั่วตาข่าย ถึงแม้ว่ามันจะไม่ทำลายตาข่ายแอดดอน

แต่กำแพงไฟที่ปกคลุมอยู่นั้น

ก็ดูดกลืนทหารนับโหลที่กำลังเข้ามาใกล้เธอ ทุกคนต่างกรีดร้อง

เมื่อร่างถูกเผาในกองไฟ ส่วนใหญ่ล้มลงกองอยู่บนพื้น

และพวกที่ไม่ได้ตายในทันทีก็วิ่งหนีและกระโดดออกไปนอกเรือไปสู่มหา

ไม่มีใครเฟิลยิ้มร่า

ทหารอีกหลายโหลโผล่ขึ้นมา มาพร้อมกับไม้กระบอง

ไม่มีใครเฟิลก็พยายามที่จะรวบรวมเปลวเพลิงอีกครั้ง

แต่ครั้งนี้มันใช้งานไม่ได้ พระเจ้าได้สนองคำอธิษฐานของเธอไปแล้ว

แล้วทรงให้เธอได้เพียงแค่ครั้งเดียว แต่ตอนนี้

มันไม่มีอะไรอีกที่เธอจะทำได้

อย่างน้อยๆเธอก็รู้สึกสำนึกในบุญคุณกับสิ่งที่เธอมี

ทหารหลายสิบที่เข้ามาใกล้เธอ เข้ามาตีเธอด้วยไม้กระบอง

ไม่มีใครเฟิลรู้สึกว่าตัวเองกำลังดิ่งจมลงอย่างช้าๆ ดิ่งลงไปๆ

ดวงตากำลังปิด เธอหดตัวแน่น รู้สึกยอมจำนน

สงสัยว่าเวลาของเธอในโลกนี้กำลังมาถึงจุดจบ

ในไม่ช้า โลกของเธอก็เต็มไปด้วยความมืดมิด

บทที่ เจ็ด

โรมิวล์สยืนอยู่ตรงบริเวณพวงมาลัยของเรือขนาดมหึมา
ตัวลำเรือเป็นสีดำกับทองที่ประดับด้วยธงของจักรวรรดิที่เป็นรูปสิงโตคาบ
ฉันทพลิวไสวอย่างเด่นชัดท่ามกลางกระแสลม

เขายืนอยู่ตรงนั้นโดยวางมือไว้บนสะโพก
ร่างกายของเขามีลำตัวที่กว้างผ่ายและเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ
และมันยิ่งดูกว้างไปกว่าเดิมเหมือนกับว่ามันถูกฝังเอาไว้กับแดดฟ้าเรือ
เขากำลังมองออกไปยังคลื่นที่สะท้อนแสงและกระเพื่อมขึ้นลงของทะเลอัน
ภาพในระยะไกลที่มองเห็นจากตรงนี้คือ

ชายฝั่งของอาณาจักรวแทนในที่สุด

หัวใจของโรมิลล์สักทีจะยานล้าไปด้วยความคาดหวัง
เมื่อเขาสามารถมองเห็นอาณาจักรวางแผนเป็นครั้งแรก
บนเรือที่เขากำลังแล่นอยู่นี้มีนายทหารที่เลือกสรรมาแล้วว่ามีฝีมือดีที่สุด
และห่างออกไปทางด้านหลังก็มีเรือที่เยี่ยมยอดที่สุดของจักรวรรดิที่แล่นต
ล่ำ มั่นเป็นกองเรือรบที่ยิ่งใหญ่ที่เต็มเต็มแน่นน้ำทะเลนี้
เรือทุกลำแล่นมาพร้อมผืนธงของอาณาจักรจักรวรรดิ

พวกเขาเล่นเรือมาเป็นระยะทางแสนไกล

เดินทางวนรอบอาณาจักรวางแผนด้วยความมุ่งมั่นที่จะขึ้นบกบริเวณฝั่ง
โรมิวล์สว่างแผนที่จะเข้ามาในอาณาจักรวางแผนด้วยตัวของเขาเอง
โดยหลบๆ ซ่อนๆ จากเจ้านายเก่าของเขา ซึ่งก็คือแอนโดรนิคัส
และจะทำการลอบสังหารเขา โดยที่เขาไม่เคยคาดคิดมาก่อน

เขาย่อมให้กับตัวเองในความคิดนั้น
แอนโดรนิคัสไม่มีทางรู้จักอำนาจหรือความเจ้าเล่ห์ของผู้คุมอำนาจเป็นล่ำ
เขากำลังจะเรียนรู้มันในวิธีที่รุนแรง

เขาไม่สมควรจะประเมินตัวของโรมิวลัสต่ำเกินไป

คลื่นขนาดใหญ่ซัดผ่านเข้ามา

โรมิวลัสรู้สึกครึ้นเครงสนุกไปกับละอองน้ำเย็นๆบนใบหน้า

เขายืดเลื้อยคลุมพิเศษเอาไว้ในลำแขนที่เขาได้มันมาจากปาลิก

และเขารู้สึกว่ามันจะใช้การได้ มันจะทำให้เขาข้ามหุบเขาใหญ่ไปได้

เขารู้ว่า เมื่อเขาสวมมันแล้ว เขาจะสามารถล่องหนได้

และจะแทรกตัวผ่านโล่พลังไปได้

ข้ามไปยังฝั่งอาณาจักรวงแหวนเพียงลำพัง

ภารกิจของเขาต้องกระทำการแบบลับๆ

มาพร้อมกับเล่ห์เหลี่ยมและความประหลาดใจ

เหล่าทหารของเขาไม่สามารถตามมาได้

มากกว่านั้นเขาก็ไม่ได้ต้องการทหารใดๆ เมื่อเขาหลุดเข้าไปได้

เขาจะตามหาทหารของแอนโดรนิคัส

พวกทหารจักรวรรดิและชุมชนให้พวกเขามาเป็นพวกเดียวกัน

เขาจะแยกพวกทหารออกมาและสร้างกองทัพของตัวเอง

จัดสร้างเป็นสงครามกลางเมือง อย่างไรก็ตาม

ทหารจักรวรรดิก็มีความรักกับโรมิวลัสเท่ากับแอนโดรนิคัส

เขาจะใช้ทหารของแอนโดรนิคัสเข้ามาสู้กับทัพของเขาเอง

จากนั้น โรมิวลัสก็จะตามหาพวกแม็คกิล

เพื่อนำพาเขาข้ามหุบเขาใหญ่ไป

ซึ่งนี่เป็นเงื่อนไขของการใช้เลื้อยคลุมพิเศษ

ถ้าหากว่าตำนานเป็นเรื่องจริงแล้ว โล่พลังก็จะถูกทำลายลงได้

เมื่อโล่พลังถูกรับลงแล้ว เขาก็จะรวบรวมกองกำลังทหาร

และทหารทั้งหมดจากกองเรือรบก็จะกรูกันเข้ามาข้างในได้

พวกเขาก็จะบดขยี้อาณาจักรวงแหวนได้อย่างสำเร็จ จากนั้น

ในที่สุดโรมิวลัสก็จะเป็นผู้นำแห่งจักรวาล แต่เพียงผู้เดียว

เขาสูดหายใจลึก ในขณะนี้เขาเกือบจะได้ลิ้มรสมันแล้ว
เขาได้ต่อสู้มาตลอดทั้งชีวิตก็เพื่อโอกาสนี้เสมอมา
โรมิวล์สจ้องมองไปบนท้องฟ้าสีแดงปนอะดุงดั่งโลหิต
ดวงอาทิตย์ดวงที่สองกำลังจะลับ
มันเป็นเหมือนลูกบอลขนาดใหญ่ของเส้นขอบฟ้าที่
ส่องแสงสีฟ้าเรืองรองในช่วงเวลากลางวัน
มันเป็นช่วงเวลา que โรมิวล์สจะภาวนาถึงเหล่าเทพเจ้า
มีเทพเจ้าแห่งพื้นพิภพธรณี เทพเจ้าแห่งมหาสมุทร เทพเจ้าแห่งนภาาศ
เทพเจ้าแห่งวายุและเหนือสิ่งอื่นใด คือ เทพเจ้าแห่งสงคราม
เขารู้ว่าเขาจะต้องเอาใจเทพเจ้าทั้งหมดนั้น
เขากำลังเตรียมตัวที่จะนำพวกทาสทั้งหลายมาบูชายันต์
และหลังเลือดของพวกเขาเพื่อเติมพลังให้กับตนเอง
คลื่นพากันซัดสาดยุโรปตัวของเขา
ขณะที่พวกเขาเข้ามาใกล้ชายฝั่งโรมิวล์สไม่รอคอยผู้ใดให้รถเขือกลงเขา
ออกจากลำเรืออย่างรวดเร็ว
เมื่อหัวเรือได้เข้าเทียบกับพื้นทรายกระโดดลงมาราวยี่สิบฟุตและลงสู่ภาค
แต่เขาก็ไม่ได้รู้สึกผะไปกับมัน
โรมิวล์สเดินเตร็ดเตร่ไปสู่ชายฝั่งราวกับว่าเขาเป็นผู้ครอบครองมัน
รอยเท้าของเขาหนักอึ้งอยู่บนผืนทราย ทางด้านหลังของเขานั้น
เหล่าทหารก็กำลังลดเขือกเพื่อที่จะลงมา
โดยมีเรือลำอื่นๆเข้ามาเทียบท่าตามมา
โรมิวล์สได้สำรวจผลงานของเขาทั้งหมดและยิ้มออกมา
ท้องฟ้าเริ่มจะมืดแล้ว และเขาก็มาถึงชายฝั่งในช่วงเวลาที่เหมาะสม
มันเหมาะที่จะเริ่มการบวงสรวงบูชายันต์
เขารู้ว่าเหล่าเทพเจ้าจะต้องรู้สึกชอบคุณเขาสำหรับสิ่งนี้
เขาหันไปหาเหล่าทหาร

"จุดไฟ!" โรมิวล์สตะโกนลั่น

พวกทหารพากันลั่นลานเร่งเข้ามาก่อกองไฟขนาดใหญ่ที่มีความสูงราว
โดยมีกองฟืนขนาดใหญ่สมอยู่ เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการจุดไฟ
มันกระจายกันอยู่โดยรอบเป็นรูปร่างดาวสามแฉก

โรมิวล์สพยักหน้ากับนายทหาร

จากนั้นพวกทหารจึงลากพวกทาสเชลยมานับสิบๆ คนที่ผูกรวมกันไว้
พวกเขาถูกมัดอยู่กับกองฟืน โดยมีเชือกผูกเอาไว้แน่น
พวกนักโทษจึงมองกลับมาด้วยดวงตาเบิกโพลงไปด้วยความหวาดกลัว
พวกเขากรีดร้อง ดิ้นรน ด้วยความรู้สึกสะพรึงกลัวที่เห็นว่า
กองไฟได้เตรียมพร้อมไว้แล้ว และรู้ว่าพวกเขากำลังจะถูกเผาทั้งเป็น

"อย่าทำช้าเลย!" หนึ่งในบรรดานักโทษกรีดร้อง "ได้โปรดเกิด!
ช้าหรือรอก! ต้องไม่ใช่แบบนี้ อะไรก็ได้ที่ไม่ใช่แบบนี้!"

โรมิวล์สไม่แยแสพวกเขา เขาหันหลังให้ทุกคน
เดินไปข้างหน้าหลายก้าว

เขาอ้าวงแขนกว้างแล้วเงยหน้าขึ้นมองยังท้องฟ้า

"โอमारัส!" เขาจะตะโกนร้อง "ได้โปรดส่องแสงมาให้พวกข้าได้เห็น
ได้โปรดรับการสังเวยในคืนนี้

โปรดมาอยู่กับข้าในการเดินทางสู่อาณาจักรวแวน

ได้โปรดส่งสัญญาณให้ข้า ให้ข้าได้รู้ว่าข้าจะกระทำการสำเร็จ!"

โรมิวล์สลดมือของเขาลง และ เมื่อนั้นเอง
พวกทหารก็เร่งรุดไปข้างหน้า พร้อมกับจุดคบเพลิงลงบนกองไฟ

เสียงร้องโหยหวนอย่างน่าสะพรึงกลัวก็ดังขึ้นมา
เมื่อบรรดาทาสทุกคนถูกเผาทั้งเป็นประกายไฟปะทูลอยออกไปทั่วทุก

ขณะที่โรมิวล์สยืนอยู่ตรงนั้น ใบหน้าของเขาก็ดูสว่าง
ราวกับว่าเขากำลังมองดูภาพที่น่าตื่นเต้น

โรมิวล์สพยักหน้า จากนั้น ทหารของเขาก็นำตัวหญิงชรามาข้างหน้า

ดวงตาข้างหนึ่งของเธอหายไป ใบหน้าของเธอเหี่ยว
ร่างกายของเธออุ่ม ทหารหลายนายพาตัวเธอเข้ามากับรถเทียมม้า
หญิงชราชะโงกหน้าเข้าหากองไฟ โรมีลัสเฝ้ามองดูเธออย่างอดทน
เขารอคอยที่จะฟังคำพยากรณ์จากนาง

บทที่ แปด

เซลีสเดินผ่านไปตามส่วนที่เหลือของสนามรบ
โดยมีอิลเลพราอยู่เคียงข้างเธอ แต่ทุกคนสำรวจศพแล้วศพแล้ว
พยายามตรวจสอบดูอาการที่บ่งบอกว่ายังมีชีวิตอยู่
มันเป็นการเดินทางอันแสนยาวนานและหนักหน่วงจากเมืองซีเลเซีย
ที่พวกเขาทั้งสองคนอยู่ด้วยกันมา
พวกเขาติดตามกลุ่มคนหลักๆของกองทัพที่ได้รับบาดเจ็บและล้มตาย
พวกเขาแยกออกมาจากผู้ที่รักษาคนเจ็บท่านอื่นๆและได้กลายมาเป็น
เพื่อนสนิทกันที่ผูกพันกันจากการผ่านร้อนผ่านหนาวร่วมกัน
พวกเขาตั้งดูเข้าหากันได้อย่างเป็นธรรมชาติ พวกเขามีอายุใกล้เคียงกัน
มีรูปร่างลักษณะคล้ายกัน บางทีที่สำคัญกว่านั้น คือ
พวกเขาแต่ละคนต่างก็หลงรักผู้ชายจากราชวงศ์แม็คกิล
เซลีสพบรักกับเจ้าชายริส และสำหรับอิลเลพรา
แม่นางล่งเลที่จะยอมรับมัน แต่อิลเลพรา ก็พบรักกับเจ้าชายก็อดฟรีย์
สิ่งที่พวกเขาทำได้ดีที่สุดในชีวิตคือ พยายามติดตามกองทัพหลักให้ทัน
พยายามเดินทางเข้าแล้วออกสนามรบ บุกป่าฝ่าดง
เดินย่ำถนนโคลนและรักษาบาดแผลให้พวกทหารแม็คกิล
การตามหาพวกเขาไม่ได้เป็นเรื่องยาก
เพราะร่างพวกเขาเต็มเต็มภูมิประเทศไปทั่ว
ในบางคราเซลีสมีความสามารถพอที่จะรักษาพวกเขาได้
แต่สำหรับหลายๆครั้งสิ่งที่นางและอิลเลพราสามารถทำได้ ก็คือ
พันแผลให้พวกเขาและให้ยาอายุวัฒนะไป
แล้วส่งให้พวกเขาจบชีวิตลงอย่างสงบ
มันเป็นเรื่องราวสำหรับเซลีส

การที่นางเป็นผู้รักษาที่มาจากเมืองเล็ก ๆ ในชั่วชีวิตนี้
นางไม่เคยต้องทำงานที่พบความรุนแรงเท่านี้และในสงครามที่มีขนาดใหญ่
นางเคยทำ แต่จัดการรักษาบาดแผลจากรอยถลอก
รอยตัดและบาดแผลเล็กน้อยๆ บางครั้งก็มีการรอยกัดจากตัวฟอว์ลิส
แต่นางไม่เคยชินกับการนองเลือดขนาดใหญ่และความตายขนาดนี้
ต้องพบเจอบาดแผลที่มีความรุนแรงและผู้คนบาดเจ็บอย่างมาก
มันทำให้นางรู้สึกเศร้าโศกอย่างที่สุดซึ่ง

ในอาชีพของนางแล้ว
เชลีสปรารถนาที่จะรักษาผู้คนและเห็นเขามีสุขภาพดี แต่
เมื่อนางเริ่มต้นภารกิจนี้จากเมืองซีเลเซีย นางไม่เคยเห็นสิ่งใดอื่นเลย
นอกจากการนองเลือดที่ไม่สิ้นสุด
เหตุใดมนุษย์เราสามารถเรื่องนี้กับคนอื่นได้?
ผู้บาดเจ็บพวกนี้อาจจะเป็นลูกชายของใคร เป็นพ่อ เป็นสามีของใครก็ได้
ทำไมมนุษยชาติถึงได้โหดร้ายเพียงนี้?

เชลีสยักรู้สึกหัวใจแหลกสลาย
เมื่อนางไม่มีสามารถที่จะช่วยเหลือผู้คนที่นางพบปะ แต่ละคนได้
เสียดายสำหรับดูแลมีจำนวนจำกัดและมันก็เป็นระยะทางไกลซึ่งนาง
มีอุปกรณ์ไม่มากสำหรับผู้รักษาคนอื่น ๆ ที่มาจากอาณาจักรวงแหวนก็แยก
พวกเขาเหมือนเป็นกองกำลังกองหนึ่งที่แผ่ขยายไปอย่างบางตาพร้อมกับอ
หากไม่มีรถลาก ม้าหรือกลุ่มบุคคลผู้ช่วยที่เพียงพอแล้ว
เสียดายกับอุปกรณ์พวกนี้คือสิ่งที่นางสามารถขนเอามาด้วยได้

เชลีสหลับตาของนางลงและหายใจเข้าลึก ในขณะที่เดินไป
มองเห็นใบหน้าของผู้บาดเจ็บที่อยู่ตรงหน้า
หลากหลายครั้งที่เธอรักษาทหารผู้บาดเจ็บจากแผลฉกรรจ์ซึ่งนอนร้องโอด
นางมองเห็นดวงตาของเขาซ้ำเลื่องมองมา
แล้วรักษาเขาด้วยการให้ยาบลาที่ออกซ์

มันเป็นนิยายระบับความเจ็บปวดที่ได้ผลดีและเป็นยาแก้ลมประสาทที่มีประสิทธิภาพ
แต่มันจะไม่รักษาแผลที่เป็นหนองหรือหยุดยั้งการติดเชื้อ
หากไม่มีเสบียงที่เพียงพอแล้ว นี่คือสิ่งที่นางทำได้
มันทำให้นางอยากจะร้องไห้และกรีดร้องออกมาในเวลาเดียวกัน

เชลีสและอิลเลพราคุกเข่าอยู่เหนือกับทหารผู้บาดเจ็บ
พวกนางอยู่ห่างกันราวสองสามฟุต
แต่ละคนก็กำลังวุ่นวายกับการเย็บแผลด้วยเข็มและด้าย
เชลีสจำต้องใช้เข็มนี้มาหลายครั้งแล้ว
เธอปรารถนาจะได้เข็มที่สะอาดอีกสักอันหนึ่ง แต่เธอก็ไม่มีทางเลือก
ทหารอีกคนร้องขึ้นด้วยความเจ็บปวด

ขณะที่เธอกำลังเย็บรอยแผลยาวที่บริเวณท้องของเขา
ซึ่งมันดูเหมือนจะไม่ต้องการที่จะปิดลงมาและก็ยังคงมีของเหลวซึมไหลออกมา
เชลีสกดฝ่ามือของเธอลงไปพยายามช่วยห้ามเลือดไม่ให้ไหลออกมา

แต่มันความพ่ายแพ้อย่างกับสงคราม
หากนางมาถึงทหารผู้หนึ่งวันก่อนหน้านี้ ทุกอย่างก็จะอยู่ในสภาพดี
แต่ตอนนี้แขนของเขากลายเป็นสี่เหลี่ยม
แล้วมันก็จะเริ่มจะเหมือนมีรอยแตกอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้
"เดี๋ยวเจ้าก็จะเป็นปกติแล้ว" เชลีสกล่าวกับเขาลงไป
"ไม่" "ไม่มีทางหรอก"

เขากล่าวพร้อมกับมองกลับขึ้นมายังเธอด้วยสายตาแห่งความตาย
เชลีสมองเห็นสายตาแบบนี้มานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว "บอกข้ามาเถิด
ข้าจะตายหรือไม่?"

เชลีสหายใจเข้าลึกและกลืนมันเอาไว้ เธอไม่รู้ว่าจะตอบไปอย่างไรดี
เธอเกลียดการที่ไม่ซื่อสัตย์ แต่เธอก็ทนไม่ได้ที่จะบอกเขาไป
"ชะตาชีวิตของพวกเราอยู่ในมือของผู้สร้าง" เธอกล่าว
"มันไม่สายไปหรอกสำหรับพวกเรา" ดิมนี่เกิด"

นางกล่าวพร้อมกับหยิบขวดแก้วที่บรรจุยาบลาท็อกซ์ออกมาจากย่ามที่อยู่
เธอรอกยาลงตรงริมฝีปากพร้อมกับลُبเข้าที่หน้าผากของเธอ

เขาลอกตาของไปด้านหลังพร้อมกับถอนหายใจออกมาด้วยความสงบ

"ซู้รู้สึกดี" เขากล่าว

อีกเพียงชั่วขณะ ดวงตาของเขาก็ปิดลง

เชลีสู้สึกถึงน้ำตาที่หลังรินอยู่ข้างแก้มและมันถูกเช็ดออกไปอย่างรวดเร็ว

อิลเลพราจัดการบาดแผลของเธอเสร็จสิ้นแล้ว

พวกเขาจึงลุกขึ้นมายังเหนือยอ่อน

แล้วพากันเดินไปตามทางที่ไม่มีที่สิ้นสุด

พวกเขาไปด้วยกัน

เดินผ่านซากศพแล้วซากศพเล่า

พวกเขาผ่านกลุ่มทหารหลักของกองทัพไป

ทางตะวันออกอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

"เราจะทำอะไรอยู่ตรงนี้หรือไม่?"

ในที่สุด

เชลีสก็ถามขึ้นมาหลังจากเงยไปนาน

"ทำซี" อิลเลพราตอบ

"แต่ดูเหมือนจะไม่ใช่เช่นนั้น"

เชลีสตอบ

"เราช่วยเหลือคนได้เพียงน้อยนิด แล้วก็สูญเสียคนไปมากมาย"

"แล้วพวกที่มีน้อยนิด

คืออะไร?"

อิลเลพราโต้แย้งกลับมา

"พวกเขาไม่มีคุณค่าเลย จันหรือ?"

เชลีสกำลังใช้ความคิด

"มีซี

แต่สำหรับคนอื่นๆล่ะ?"

เชลีสปิดตาของนางลงพยายามจินตนาการถึงพวกเขา

แต่ใบหน้าของพวกเขา ในตอนนี้เริ่มลางเลือนไปแล้ว

อิลเลพราส่ายหัวของนาง

"เจ้าคิดผิดเสียแล้ว

เจ้าเป็นนักฝัน

ช่างไร้เดียงสา

เจ้าไม่สามารถช่วยชีวิตทุกคนไว้ได้

เราไม่ใช่คนก่อสงครามนี้

ขึ้นเราเพียงเป็นผู้เก็บกวาดหลังจากมันเกิดขึ้น"

พวกเขายังคงเดินต่อไปในความเงียบ พวกมันมุ่งหน้าไปทางตะวันออก ผ่านทุ่งที่เต็มไปด้วยซากศพ

เชลีสรู้สึกเป็นสุขที่อย่างน้อยก็มีอิลเลพราเป็นเพื่อนร่วมทาง พวกเขาเป็นเพื่อนที่ช่วยกันปลอบโยนกันและกัน

และแบ่งปันทักษะการรักษาไปตลอดเส้นทาง

เชลีสรู้สึกประหลาดใจถึงความรู้กว้างขวางในด้านสมุนไพรของอิลเลพรา มีสมุนไพรหลายตัวที่เธอไม่เคยพบเห็นมาก่อน

ส่วนอิลเลพราในทางกลับกันก็รู้สึกประหลาดใจถึงยาทาแผลที่มีความเป็น ซึ่งมาจากการค้นพบของเชลีสจากหมู่บ้านเล็กๆของนาง

พวกเขาเติมเต็มกันและกันได้เป็นอย่างดี

ขณะที่พวกเขาเดินทางไป เมื่อมองผ่านไปยังศพอีกครั้ง

เชลีสก็นึกถึงเจ้าชายริสขึ้นมา แม้จากสภาวะกับทุกสิ่งที่อยู่รายรอบตัว นางก็มีอาจดั่งพระองค์ออกจากใจได้

เหตุที่นางต้องเดินทางไกลถึงเพียงนี้จากเมืองซีเลเชีย

ก็เพียงเพื่อจะตามหาพระองค์ เพื่อจะได้อยู่กับพระองค์

แต่โชคชะตาได้ทำให้พวกเขาต้องแยกจากกันเร็วเกินไป

สงครามอันโง่เง่าอันนี้ได้แยกพวกเขาออกไปคนละทิศคนละทาง

นางสงสัยว่าในเวลานี้เจ้าชายริสยังคงปลอดภัยดีหรือไม่นางสงสัยว่าส ใน แต่ละซากศพที่นางเดินผ่านไป

นางชำเลื่องเมองอย่างรวดเร็วไปยังโบหน้าด้วยความหวาดกลัว

และพยายามวาดหวัง สวดมนต์ภาวนาไม่ให้โบหน้านั้นเป็นของพระองค์

แต่ละโบหน้าที่ผ่านเข้ามา นางถอนหายใจไปอย่างโล่งอก

อย่างไรก็ดี แต่ละก้าวที่ผ่านไปนั้น

นางก็ยังคงระแวดระวังและมีความรู้สึกกลัวที่นางจะพบพระองค์ที่ใต้รับบา

หรือแย่กว่านั้นคือ ถึงกับความตาย นางไม่รู้ว่

นางจะอยู่ต่อไปได้หรือไม่หากเป็นเช่นนั้น

นางมีความตั้งใจที่จะตามหาพระองค์ไม่ว่าจะมีชีวิตอยู่หรือจะสวรรคต
นางได้เดินทางมาไกลถึงเพียงนี้ และนางจะไม่หันหลังกลับไป

จนกว่าจะได้รู้ถึงโชคชะตาของพระองค์

"ข้ายังไม่เห็นวีแววของเจ้าชายก๊อดฟรีเลย"

อิลเลพรากล่าว

ขณะที่เตะก้อนหิน เมื่อเดินผ่านไป

อิลเลพราเคยพูดคุยกับเจ้าชายก๊อดฟรีเป็นบางครั้ง

ตั้ง

แต่ที่พวกเขาแยกจากกันและเห็นได้ชัดว่า

นางรู้สึกเจ็บปวดไปกับพระองค์เช่นเดียวกัน

"ข้าก็ไม่เห็น" เชลีสตอบ

มันเป็นบทสนทนาที่มีขึ้นอย่างต่อเนื่องระหว่างเขาทั้งสอง

แต่ละคนก็รู้สึกเจ็บปวดไปกับเจ้าชายผู้พี่น้อง

เจ้าชายริสและเจ้าชายก๊อดฟรี พี่น้องที่มีความแตกต่างกันมากมาย

เชลีสไม่เข้าใจว่า ส่วนตัวแล้วอิลเลพราเห็นอะไรในตัวเจ้าชายก๊อดฟรี

พระองค์ดูเหมือนจะเป็นพวกซีเมาสำหรับนาง

เป็นผู้ชายที่ดูไร้สาระและไม่เคยทำอะไรจริงจัง

พระองค์เป็นพวกรักสนุกและมีความตลกขบขัน

แต่ก็มีไหวพริบอย่างไม่ต้องสงสัย

พระองค์ไม่ใช่ผู้ชายในแบบที่เชลีสต้องการ

เชลีสต้องการผู้ชายที่มีความจริงจัง

เอาจริงเอาจัง

และมีความตั้งใจอย่างแรงกล้า

นางปรารถนาผู้ชายที่มีคุณสมบัติแห่งอัศวินและมีเกียรติยศ

เจ้าชายริสคือชายผู้นั้นสำหรับนาง

"ข้าไม่เข้าใจว่า

พระองค์รอดชีวิตจากทั้งหมดนี้ได้อย่างไร?"อิลเลพราแล้วยังเศร้าสร้อย

"เจ้ารักพระองค์ ใช่หรือไม่?" เชลีสถาม

อิลเลพราหน้าแดงขึ้นมาและหันหนีไป

"ข้าไม่เคยกล่าวเรื่องของความรัก"

นางกล่าวอย่างแก้ตัว

"ข้าแค่กังวลไปกับพระองค์ เหมือนกับ เพื่อนคนหนึ่ง"

เซลีสยิ้ม

"นั่นหรือ? แล้วทำไมเจ้าถึงไม่หยุดพูดเกี่ยวกับพระองค์?"

"ข้าหรือ?" อิลเลพราถามอย่างประหลาดใจ "ข้าไม่รู้ตัวเลย"

"ใช่ ตลอดเวลา"

อิลเลพรายกไหล่และกลับเข้าสู่ความเงียบ

"ข้าเดาว่า

มีเจ้าชายคงแทรกอยู่ในรูผมขนของข้า

เพราะพระองค์ชอบทำให้ข้าโกรธ

ข้าจะต้องลากพระองค์ออกจากโรงเหล้าเป็นประจำ

พระองค์ทรงสัญญากับข้าทุกครั้งว่าจะไม่ทรงกลับไป

แต่พระองค์ก็ทรงกลับไปทุกครั้ง

มันทำให้ข้าเป็นบ้า

จริงๆ ข้าอยากจะลากพระองค์ไปโบย ถ้าข้าทำได้"

" นั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไมเจ้าถึงร้อนใจกังวลตามหาพระองค์?"

เซลีสถาม " เพื่อจะได้โบยพระองค์เสีย?"

ตอนนี้เป็นที่ของอิลเลพราที่ยิ้มขึ้นมา

"บางครั้งก็ไม่ใช่หรอก"

นางกล่าว

"บางที่ข้าก็อยากโผล่เข้าไปกอดพระองค์เช่นกัน"

พวกเขาเดินวนไปรอบเนินเขา

และเข้ามาพบกับทหารชาวซิคนหนึ่งที่นอนอยู่ใต้ต้นไม้ เขาร้องโอดโอย

เห็นได้ชัดว่าขาของเขาหัก

เซลีสสามารถมองเห็นมันจากตรงนี้ด้วยสายตาที่ฝึกฝนมาอย่างดี

ห่างออกไปไม่กี่ไกล ตรงต้นไม้ นั้นมีม้าสองตัวผูกอยู่

พวกเขาเร่งเข้าไปหาชายผู้นั้น

ขณะที่เซลีสกำลังดูแผลบาดเจ็บของเขา

ซึ่งมันเป็นรอยแผลที่แคบและลึกอยู่บริเวณต้นขา
มันช่วยไม่ได้ที่นางจะสอบถามกับทหารทุกคนที่นางพบเจอ

"ท่านได้พบเห็นพวกราชวงศ์บ้างไหม?"

นางถาม

"ท่านเห็นเจ้าชายริสไหม?"

ทหารคนอื่นๆทุกคนต่างหันนี้แล้วส่ายหัวของเขา

และเซลิสก็ซาชินกับความผิดหวัง

ตอนนี้เธอก็คิดว่า

จะได้คำตอบที่เป็นเชิงปฏิเสธ

แต่นางถึงกับต้องประหลาดใจที่ทหารผู้นี้พยักหน้าอย่างหนักแน่น

"ข้าไม่ได้มีมาร่วมกับพระองค์ แต่ข้าเห็นพระองค์ ใช่แล้ว แม่หญิง"

"พระองค์ยังมีชีวิตอยู่หรือไม่?"

พระองค์บาดเจ็บหรือไม่?

ท่านรู้หรือไม่ว่าพระองค์อยู่ที่ไหน?"

นางถามด้วยหัวใจเต้น

นางยึดข้อมือของชายคนนั้นไว้แน่น

เขาพยักหน้า

"ข้ารู้ว่าพระองค์มีภารกิจพิเศษ เพื่อนำดาบกลับคืนมา"

"ดาบอะไรหรือ?"

"ดาบแห่งโชคชะตา"

นางจ้องมองอย่างเกรงขาม ดาบแห่งโชคชะตา ดาบแห่งตำนาน

"ที่ไหนหรือ?" นางถามอย่างสิ้นหวัง "พระองค์อยู่ที่ไหน?"

พระองค์ทรงเดินทางไปยังทางข้ามฝั่งตะวันออก

ทางข้ามฝั่งตะวันออก

เซลิสกำลังใช้ความคิด

นั่นมันอยู่ห่างออกไปไกล

ไกลมาก

มันไม่มีทางที่พวกเขาจะไปทางนั้นจากการเดินเท้า

ไม่ใช่จากสถานที่แห่งนี้และถ้าหากเจ้าชายริสอยู่ที่นั่น

พระองค์คงต้องตกอยู่ในอันตราย พระองค์ทรงต้องการนางเป็นแน่แท้

ขณะที่นางดูแลทหารคนนี้เสร็จสิ้นแล้ว

นางจึงมองออกไปและสังเกตเห็นว่า มีม้าสองตัวผูกเอาไว้ตรงต้นไม้ จาก

อาการบาดเจ็บจากการขาหักของชายผู้นี้
มันเป็นไปได้เลยที่เขาจะขึ้นขี่มาได้
ม้าสองตัวนี้ก็จะไร้ประโยชน์สำหรับเขา
พวกม้าก็ต้องตายหากไม่ได้รับการดูแล

และในไม่ช้า

นายทหารมองเห็นดวงตาของนางที่จ้องมองพวกมัน
"นำพวกมันไปเถิด แม่หญิง" เขาเสนอ "ข้าไม่ต้องการพวกมันหรอก"
"แต่มันเป็นของเจ้า" เธอกล่าว
"ข้าขี่มันไม่ได้ ไม่ใช่แบบนี้ ท่านควรจะเอามันไปใช้ประโยชน์
นำมันไปเถิด ออกตามหาเจ้าชายริส มันเป็นหนทางอันยาวไกลจากตรงนี้
และท่านก็เดินเท้าไปไม่ได้ ท่าน ได้ช่วยเหลือข้าเอาไว้อย่างมาก
ข้าจะไม่ตายอยู่ตรงนี้ ข้ามีอาหารและน้ำเพียงพอสำหรับสามวัน
แล้วก็จะมีคนออกตามหาข้า มีพวกหน่วยสอดแนมมาแถวนี้ตลอดเวลา
ได้โปรดนำพวกมันไปเถิด"

เชลีสจับเขาที่ข้อมือของเขาอย่างแน่นอน
เพื่อส่งผ่านความรู้สึกขาบซึ่งใจกลับไปนางหันไปหายินดีด้วยความเด็ดเดี่ยว
"ข้าต้องไป ข้าจะต้องออกตามหาเจ้าชายริส ข้าเสียใจ
ที่นี่มีม้าเพียงสองตัว เจ้าจะเอาม้าอีกตัวหนึ่งไปที่ใดก็ได้ ถ้าเจ้าต้องการ
ข้าจำเป็นต้องข้ามทั้งอาณาจักรวงแหวน ผ่านไปยังทางข้ามฝั่งตะวันออก
ข้าขอโทษที่ข้าจะต้องจากเจ้าไป"

เชลีสขึ้นขี่ม้าของนางและนางก็ต้องประหลาดใจที่เห็นอิลเลพรา
เร่งมาข้างหน้า นางขึ้นขี่ม้าอีกตัวข้างๆ
อิลเลพราเอื้อมไปหยิบดาบสั้นแล้วตัดเชือกที่ผูกม้าทั้งสองออกจากต้นไม้
นางหันไปหาเชลีสและยิ้ม
"เจ้าคิดว่าจากเรื่องทั้งหมดที่เราผ่านมาด้วยกันนี้
ข้าจะปล่อยให้เจ้าไปเพียงลำพัง หนึ่งหรือ?" นางถาม
เชลีสยิ้มตอบ

"ข้าเดาว่า ไม่" นางตอบ

แล้วพวกเขาทั้งสองคนก็ตะมั่ว
มุงหน้าไกลออกไปทางตะวันออก
มันจะนำทางนางไปสู่เจ้าชายริส

ออกไปเร่งรัดไปตามถนน
ไปในสักที่หนึ่งที่เซลีสภานาวา

บทที่ เก้า

พระนางเกวีนโดลีนทรงลดพระวรกายลงต่ำ
ลดพระหนุของพระนางจากการปะทะของสายลมและหิมะ
ในขณะที่ทรงมุ่งหน้าเดินทางผ่านทุ่งสีขาวที่ไม่มีขอบเขต
โดยมีสเตฟเฟโนอยู่เคียงข้างพระองค์ ใคร่เห็นเดินอยู่แนบพระบาท
พวกเขาทั้งห้าได้เดินทางกันมาหลายชั่วโมงแล้ว
ตั้งแต่ข้ามผ่านหุบเขาใหญ่แล้วเข้ามาสู่ดินแดนนี้เธอร์วิลด์
พระนางเกวีนรู้สึกเหน็ดเหนื่อย ทรงรู้สึกเจ็บปวดบริเวณกล้ามเนื้อ
กระเพาะของพระนางก็เจ็บปวด
ความเจ็บปวดที่ชัดเจนที่ผ่านเข้ามายังพระองค์ตอนนี้ และเป็นอยู่บ่อยๆ
คือ ในขณะที่ทาร์กในพระครรภ์ขยับตัว
มันเป็นโลกของสีขาวที่มีหิมะตกอยู่อย่างไม่ลดละ
ทรงปัดมันออกจากดวงพระเนตร ดูเหมือนจะไม่มีการหยุดพักใดๆ
ภายใต้ขอบฟ้า ภาพแห่งภูมิประเทศก็ดูเหมือนซ้ำซากเดิมๆ ไม่เปลี่ยน
พระนางเกวีนรู้สึกราวกับว่าพระองค์ได้เดินมาจนถึงสุดขอบโลกแล้ว
มันยิ่งรู้สึกหนาวเย็นมากกว่าเดิม แม้ว่าจะมีผ้าขนสัตว์อยู่
แต่พระนางเกวีนโดลีนทรงรู้สึกว่าการหนาวเย็นได้ผ่านเข้าไปถึงกระดูก
พระองค์ทอดพระเนตรมองเห็นคนอื่นๆ ตัวหนาวสั่นเช่นกันทุกคนต่างด
แต่ ไม่มีอะไรที่เป็นจุดสนใจใดๆ
ในขอบฟ้านี้เลยและพวกเขาจะตามหาอาร์กอนได้อย่างไร
มันไม่มีทางสะกดรอยติดตามไปได้ ไม่เห็นซึ่งหนทางใดๆ
พระนางเกวีนรู้สึกจมดิ่งอยู่กับความสิ้นหวัง
ในขณะที่พระนางทรงหมดความคิดว่า พวกเขา กำลังมุ่งหน้าไปที่ใดกัน
ทั้งหมดที่พระองค์ทรงทราบคือพวกเขากำลังมุ่งหน้าไกลออกมาจากหุบเขา

และเดินทางขึ้นเหนือออกไปไกลขึ้น
ถึงแม้ว่าพวกเขาจะตามหาอาร์กอนเจอแล้ว

พวกเขาจะปลดปล่อยเขาได้อย่างไร? เขาจะสามารถเป็นอิสระได้หรือไม่?

พระนางรูสสิกราวกัว่าพระองค์ได้เดินทางมายังสถานที่ที่ไม่เหมาะสม
มันเป็นที่เหนือธรรมชาติมีไว้ สำหรับพวกพ่อมดแล้วพวกดรูอิด
มันมีพลังลึกลับของเวทมนตร์ที่พระองค์ทรงไม่เข้าใจ
พระองค์ทรงรูสสิกราวกัว่าพระองค์ได้รุกรานเข้ามาที่นี่

พระนางเกวินทรงรูสสิก

ถึงความเจ็บปวดเสียดแทงขึ้นมาในช่องท้องและทรงรูสสิกว่าพระทารกบิดต
แต่ครั้งนี้นั้นรุนแรง จนพระนางแทบจะหมดลมหายใจ

พระองค์ทรงก้าวสะดุด ไปชั่วขณะหนึ่ง

พระองค์ทรงรูสสิกถึงมือที่เข้ามาจับบริเวณข้อพระกรที่ให้ความมั่นใจแล
"ฝ่าบาท พระองค์สบายดีไหม?"

สเตฟเฟนถามขึ้นและให้รีบเข้ามาอยู่ข้างพระนาง

พระนางเกวินทรงปิดพระเนตรสุดหายใจลึก

ดวงเนตรเบิกขึ้นจากความเจ็บปวดและทรงพยักหน้ากลับไป

ทรงหยุดอยู่ชั่วขณะและวางพระหัตถ์ลงตรงช่วงท้องและรอคอย

เห็นได้ชัดว่าทารกในพระครรภ์ก็รูสสิกไม่มีความสุข ที่ต้องมาอยู่ที่นี้

เฉกเช่นเดียวกับพระองค์

พระนางเกวินทรงประทับยืนอยู่ชั่วขณะ หายใจเข้าลึก

จนกระทั่งความเจ็บปวดได้ผ่านพ้นไป

พระนางทรงสงสัยอีกครั้งว่าทรงคิดผิดกับการเสี่ยงภัยมาที่นี่

แต่พระองค์ทรงคิดถึงธอร์และปรารถนาจะช่วยให้เขาพบกับชัยชนะ

พวกเขาต่างเริ่มเดินอีกครั้ง

ในขณะที่ความเจ็บปวดได้บรรเทาลงไปแล้ว

พระนางเกวินโอดินไม่ได้มีความกลัวเกี่ยวกับทารกเท่านั้น

แต่เป็นสำหรับคนอื่น ๆ ด้วยในสภาวะเช่นนี้พระองค์ทรงไม่ทราบว่
พวกเขาจะอยู่กันได้นานเท่าใดและทรงไม่ทราบว่าพวกเขาจะสามารถบอก
นี้พวกเขาต้องติดอยู่มันเป็นดินแดนที่แปลกไม่คุ้นเคยที่ไม่มีแผนที่ และ
มองไม่เห็นทางสิ้นสุด

ท้องฟ้าแต่งแต้มไปด้วยแสงสีม่วง

ทุกอย่างทาบทาไปด้วยสีเหลืองอำพันและสีม่วง
มันทำให้พระองค์ยิ่งรู้สึกหลงทิศหลงทางมันไม่มีเวลากลางวันหรือกลางด
มี แต่เพียงการเดินทางอย่างไม่มีที่สิ้นสุดไปสู่ความเว้งว่างไร้สิ่งใด

อะเบอร์ธอลพูดดูกว่านี้เป็นโลกอีกโลกหนึ่งอย่างแท้จริง
เป็นที่แห่งหุบเหวหิมะและความว่างเปล่า
เป็นที่ที่กร้างว่างเปล่าที่สุดที่พระองค์เคยทรงพบเห็นมา
พระนางเกวีนทรงหยุดชั่วขณะเพื่อสูดลมหายใจ
จนพระนางรู้สึกอบอุ่นขึ้น

มีมือที่ให้ความมั่นใจวางลงบนช่วงท้องของพระองค์และทรงรู้สึกประหลาด

พระองค์ทรงหันไปเห็นอลิสแตร์ยืนอยู่เคียงข้างพระองค์
นางวางมือลงบนช่วงท้อง พร้อมกับมองมายังพระนางด้วยความกังวล
"พระองค์ทรงมากับพระบุตร"

เธอกล่าวขึ้น

มันเป็นเหมือนถ้อยแถลงมากกว่าคำถาม

พระนางเกวีนโผล่ทรงจ้องกลับไป เธอ ทรงรู้สึกตกตะลึงที่เธอรู้
โดยเฉพาะในขนาดนี้ช่วงพระอุทรของพระองค์ยังคงดูแบนราบ
พระองค์ทรงไม่เหลือพลังกำลังที่จะเก็บความลับนี้อีกต่อไป อย่างไรก็ตาม
พระองค์ทรงพยักหน้ารับ

อลิสแตร์พยักหน้ากลับไปอย่างรู้เท่าทัน

"เจ้ารู้ได้อย่างไร?" พระนางเกวีนตรัสถาม

แต่อลิสแตร์ตั้งมั่นด้วยการปิดตาหายใจเข้าลึก

แล้วนางฝ่ามือของนางลงบนพระอุทร ราชนีเกวีนทรงรู้สึกสบายขึ้น

ทรงรู้สึกได้รับการรักษาจากความอบอุ่นที่แผ่เข้ามาสู่พระนาง

"เป็นพระบุตรที่ทรงมีพลังมาก" อลิสแตร์กล่าว
ในขณะที่ดวงต่ายังคงปิดอยู่ "ทรงกลัว แต่ไม่ได้ประหลาด
พระองค์จะทรงสบายดี ข้ากำลังถึงความกลัวของพระองค์ออกมา
ณ บัดนี้"

พระนางเกวินโดลีนทรงรู้สึกถึงคลื่นแห่งแสงและความอบอุ่นที่ผ่านเข้ามา
ในไม่ช้าพระนางทรงรู้สึกว่าได้ทรงกลับมาแข็งแรงดังเดิม

พระนางเกวินทรงรู้สึกท่วมท้นไปด้วยความซาบซึ้งใจและความรักที่มีต่อ
พระนางรู้สึกใกล้ชิดกับเธอในรูปแบบที่ไม่สามารถอธิบายได้

"ถ้าไม่รู้จะขอบคุณเจ้าอย่างไรดี" พระนางเกวินตรัส
ในขณะที่ประทับยืนขึ้น ทรงรู้สึกเหมือนเป็นปกติอีกครั้งหนึ่ง

ในขณะที่อลิสแตร์ยกมือของเธอออก

อลิสแตร์ก้มหัวลงต่ำอย่างนอบน้อม

"มันไม่มีอะไรจะต้องขอบคุณข้าพระองค์เลย" นางตอบ

"นี่คือสิ่งที่ข้าควรทำ"

"พระองค์มิได้ทรงบอกพวกเราว่า กำลังมีพระครรรค์ ฝ่าพระบาท"
อะเบอร์ธอลกล่าวอย่างเคร่งขรึม "หากข้ารู้

ข้าจะไม่มีทางแนะนำให้ท่านเดินทางมานี้"

"ฝ่าบาท ข้าพระองค์ไม่รู้เรื่องนี้เลย" สเต็ฟเฟนกล่าว

พระนางเกวินโดลีนทรงยกไหล่อย่างเสียไม่ได้

ทรงไม่ต้องการถึงความสนใจทั้งหมดมาสู่พระบุตรของพระองค์

"ใครเป็นพระบิดาฉันหรือ?" อะเบอร์ธอลถาม

พระนางเกวินรู้สึกไม่แน่วระไทย ในขณะที่พระองค์ตรัสคำนั้นออกมา

"ธอร์กริน"

พระนางเกวินทรงรู้สึกเหมือนถูกฉีกออกเป็นเสี่ยงๆ

พระองค์ทรงรู้สึกถึงคลื่นแห่งความผิดที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อธอร์

สำหรับวิธีการกล่าวลาจาก

พระนางทรงมีความรู้สึกปนเปเกี่ยวกับเชื้อสายของพระบุตร

พระองค์ทรงระลึกถึงใบหน้าของแอนโดรนิคัส

พร้อมกับมีอาการสั่นด้วยความกลัว

อะเบอร์ธอลพยักหน้ารับ

"เป็นเชื้อสายที่ยอดเยี่ยม" เขาตอบ "ท่านทรงมีนักรบอยู่ในนั้น"

"ฝ่าบาท ข้าขออุทิศชีวิตเพื่อปกป้องพระบุตรของท่าน" สเต็ฟเฟ่นกล่าว

โครห์นเดินเข้ามาเอียงหัวของเขา ชบลงบนพระอุทร

พร้อมกับเลียอีกหลายครั้งและคร่ำครวญ

พระนางเกริ่นทรงตื่นตันไปกับความเอืออริและความอนุเคราะห์ส่งเส

ทันใดนั้น โครห์นก็หันไป

แล้วทรงเสียงคำรามอย่างเกรี้ยวกราดซึ่งทำให้พวกเขาทั้งหมดต้องตกตะล

เขาก้าวไปข้างหน้าหลายก้าวไปอย่างหิมะที่ตกลงมายังมองไม่เห็นทางข้าง

ชนของเขาลุกขึ้น เขามองไปยังหิมะและ มองข้ามพวกเขาไป

พระนางเกริ่นและคนอื่นๆต่างมองกันและกันอย่างสับสน

พระนางเกริ่นทรงมองหาบางสิ่งในหิมะ

แต่ไม่สามารถทอดพระเนตรเห็นสิ่งใด

พระองค์ทรงไม่เคยได้ยินโครห์นคำรามเกรี้ยวกราดเช่นนี้มาก่อน

"มันคืออะไรหรือโครห์น?" พระองค์ตรัสถามอย่างประหล

โครห์นยังคงคำรามต่อไปเดินไปข้างหน้าทีละน้อยและพระนางเกริ่นทร

ทรงลดพระหัตถ์ลงจับเข้ากับดาบสั้นที่อยู่ตรงบันพระองค์

ในขณะที่คนอื่นๆ ก็ลดมือลงมาจับกับอาวุธของตนเช่นกัน

พวกเขาต่างรอดอยและเฝ้าดู

ท้ายที่สุด สิ่งที้ออกมาจากหิมะอันหนาทึบนั้นคือ

ฝูงสัตว์ประกาศนับสิบตัว พวกมันดูน่าหวาดกลัว และเป็นสีขาทั้งตัว

ดวงตาเป็นสีเหลืองและมีสีขาวเขียวยาวสีเหลืองซึ่งมันยาวกว่าเขียวของหม

พวกมันมีร่างที่ใหญ่กว่าใครหน้และ
แต่ละตัวมีหัวกับเขี้ยวที่ยาวราวหนึ่งฟุต พวกมันออกมาในระดับต่ำ
มาอย่างมั่นคงและปล่อยเสียงที่ดูร้ายออกมา
เมื่อเข้ามาใกล้กลุ่มของพวกเขา
มันก็กระจายตัวเป็นครึ่งวงกลมในวงกว้าง
"ลอร์ด" อะเบอร์ธอลกล่าวด้วยความกลัวพร้อมกับก้าวไปข้างหลัง
พระนางเกวินโดลินทรงได้ยินเสียงก้องวานของโลหะ
ขณะที่สตีฟเฟนกำลังชักดาบของเขาออกมา
อะเบอร์ธอลฉวยไม้เท้าไว้ด้านหน้าด้วยมือทั้งสอง
ในขณะที่ออลิสแตร์เพียงแต่ยืนอยู่ตรงนั้น
นางมองเฟ่งออกไปอย่างแรงกล้า
พระนางเกวินโดลินทรงกำดาบสั้นเอาไว้แน่น
พระองค์เตรียมพร้อมที่จะสละพระชนม์ชีพเพื่อปกป้องพระบุตรแห่งพระนาง
ใครหน้ไม่ยอมเสียเวลาจากการชู้คำรามเกรี้ยวกราด
เขามุ่งหน้าเข้าปะทะเริ่มการโจมตี
เขากระโดดขึ้นไปยังกลางอากาศแล้วฝังเขี้ยวของเขาลงบนลำคอของลอร์ด
ถึงแม้ว่ามันจะตัวใหญ่กว่า
แต่ใครหน้มีความเด็ดเดี่ยวที่จะปลุกปล้ำให้มันล้มลงมา
พร้อมกับคำรามใส่ เสียงของพวกมันช่างดูเกรี้ยวกราด
ในขณะที่พวกมันหมุนตัวหลายครั้ง
ในไม่ช้าหิมะก็เปโระเปื้อนไปด้วยสีแดง
และพระนางเกวินโดลินรู้สึกโล่งพระทัยที่เห็นว่า
มันคือเลือดที่มาจากตัวลอร์ด ใครหน้มีชัยชนะ เขาล้มมันลงได้
ลอร์ดตัวอื่นๆกระโดดเข้ามาใส่
พวกมันสองตัวกระโจนเข้ามายังใครหน้อย่างรวดเร็ว
ขณะที่ตัวอื่นๆมุ่งหน้าเข้าจัดการพระนางเกวินโดลินและคนอื่นๆ

สเต็ฟเฟนวิ่งมาด้านหน้าเหวี่ยงดาบของเขาลงบนลอร์ดตัวหนึ่งที่มุ่งมา
เขาหมายที่จะตัดหัวของมันให้ได้หนึ่งในสอง
แต่นั่นก็ทำให้เขามีช่องว่างใ้การกำบัง
ลอร์ดอีกตัวหนึ่งกระโจนเข้ามาหาเขาและฝังเขี้ยวของมันลงบนแขนของสเต็ฟเฟน
สเต็ฟเฟนกรีดร้องลั่น เมื่อเลือดของเขาพุ่งออกมาเป็นสาย
ในขณะที่เจ้าสัตว์ร้ายล้มเขาลงกองบนพื้น
พระนางเกวินโด้ลั่นทรงก้าวมาข้างหน้าด้วยดาบสั้นและทรงแทงมันลง
มันโก้งหล้งพร้อมกับร้องลั่น
มันยังคงฝังเขี้ยวชุดหนึ่งในแขนของสเต็ฟเฟนขณะที่หัวอีกอันหนึ่งหันกลับ
เพื่อเข้ากัดพระนางเกวิน
การบิดตัวของมันเพียงพอที่จะทำให้สเต็ฟเฟนหลุดเป็นอิสระ และ
เมื่อพระนางเกวินล่าถอยไป
ทรงถือดาบสั้นไว้ด้านหน้าด้วยพระอาการสั่นเทา
สเต็ฟเฟนได้เรียกพละกำลังกลับคืนมา
พร้อมกับใช้ดาบของเขาตัดหัวของมันออกทั้งสองหัว

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.